

Hoàng Đăng Cáp

Thử Thách

Chương I

Dù đã gần bảy giờ chiều, trời vẫn còn oi bức lạ. Con đường một chiều Phan Đình Phùng tràn ngập xe cộ đủ loại. Người nào người nấy đầy vẻ mệt mỏi. Lướt khẽ nheo mắt. Ánh sáng mặt trời vẫn còn khó chịu. Đến trước cổng chùa Kỳ Viên, Lướt ngừng lại. Nó ngó đảo dác chung quanh. Vừa thoáng thấy một thiếu niên đồng tuổi với nó đang đi bên kia đường Lướt la to:

- Bích! Bích!

Nghe gọi, Bích chạy qua. Hai cậu bé mừng rỡ xiết tay nhau.

Lướt nói:

- Tối mai tao đi rồi!

Bích ngạc nhiên.

- Ủa! Sao mày đi mua quá vậy? Mày đi một mình à?

Lướt gật đầu:

- Phải! Tao đi một mình!

Bích buồn buồn nói:

- Mày may mắn quá!

Ngừng một lát, Bích tiếp:

- Mày được đi du lịch Nha Trang thích quá! Nha trang đẹp lắm mày ơi! Mày có nhớ mấy câu thơ này không:

Khánh Hòa đẹp lắm ai ơi!

Vào Nam ra Bắc ghé chơi Khánh Hòa.

Lượ và Bích là đôi bạn nghèo rất thân. Ba của Lượ chết từ lâu, hiện Lượ ở với mẹ. Lượ chả có anh em gì cả. Mẹ Lượ hằng ngày đi buôn bán kiếm tiền sống qua ngày và nuôi Lượ ăn học. Hai mẹ con Lượ sống an vui trong cảnh nghèo dưới một mái nhà lụp xụp trong khu chợ Bàn Cờ. Lượ có rất ít bạn, chỉ có một mình Bích là bạn thân. Thành linh, tuần rồi, Lượ được mẹ cho hay bác Hoàng, anh ruột của ba Lượ, hiện ở Nha Trang gọi Lượ ra đó nghỉ mát trong dịp hè. Lượ chưa biết mặt bác Hoàng ra sao cả. Mẹ Lượ cũng chưa gặp bác Hoàng gần hai chục năm nay rồi. Lượ chỉ được nghe mẹ nói. Lượ còn một người bác ruột đang làm ăn ở Lào. Từ trước đến nay, mẹ con Lượ chả nhận được tin tức gì của bác Lượ cả.

Biết Bích buồn vì mình sắp được hưởng cảnh sung sướng du lịch ở Nha Trang thơ mộng. Lượ an ủi bạn:

- Tao ra đó chơi chỉ một tháng thôi. Tại bác tao gọi... Hơn nữa tao muốn gặp bác ruột tao.

Bích nói:

- Tao nhận thấy bác mày lạ quá! Từ lâu bác mày chả liên lạc thư từ gì với mày, cả lúc bác mày về Việt Nam. Bây giờ bất ngờ bác mày lại mời mày...

- Bác tao có cất nghĩa điều này rồi... Bác tao cho biết sau nhiều năm buôn bán ở Lào, bác tao đã tạo được một tài sản khá lớn. Hiện bác tao vừa xây xong một biệt thự thật đẹp ở xóm Bống thuộc vùng ngoại ở Nha Trang. Bác tao ra ở chỗ đó. Sở dĩ từ lúc về Việt Nam, bác tao không liên lạc với má tao là vì bác tao muốn tạo sự bất ngờ, bác tao muốn chờ xây cái biệt thự đó xong xuôi đã... Bác tao hiện chỉ còn mẹ con tao là bà con ruột thịt.

Nghe Lượt giải thích xong, Bích hỏi:

- Nhưng tại sao bác mày không mời má mày?

Lượm đáp:

- Tại vì má tao bận đi bán. Hơn nữa, bác tao muốn gặp riêng tao... có lẽ để tìm hiểu tao.

Lượm và Bích đi song song đến ngã tư Phan Đình Phùng - Cao Thắng. Vừa đến cạnh ngọn đèn xanh đỏ chỉ dẫn lưu thông, Bích khẽ nói nhỏ với Lượm:

- Lại người đó nữa!

Lượm ngạc nhiên:

- Ai?

- Người theo dõi tụi mình suốt hai ngày nay. Tao nhận thấy hễ gặp mày là gặp luôn người đó.

Hoảng hốt, Lượm quay nhìn ra phía sau. Bích thì thầm:

- Người đang đứng cạnh sập báo đó!

Theo lời chỉ dẫn của Bích, Lượm thấy ngay người khả nghi đang theo dõi bọn Lượm. Người ấy mặc áo bỏ ra ngoài, đầu đội nón nỉ, mặt xương, mũi hơi quặp. Tuổi người ấy độ bốn mươi.

Từ hơn hai ngày nay, kể từ lúc Lượm nhận được tin bác mời ra Nha Trang, Bích nhận thấy người đó luôn theo sát Lượm như bóng với hình.

Tuy nhiên, Lượm chưa có vẻ tin lời Bích:

- Mày chắc người đó theo dõi mình không? Vả lại, mình có gì đâu mà theo dõi!

Bích quả quyết:

- Chắc chứ! Tap đề ý nếu mình đi, người đó đi; nếu mình ngừng, người đó ngừng.

Như muốn chứng tỏ Bích nhận xét sai lầm người lạ lấy thuốc ra hút rồi quay lưng đi thẳng.

Lượt cười:

- Đó! Mày thấy chưa! Người đó đâu có theo dõi mình!

Bích khẽ nhăn trán:

- Biết đâu đó là bác mày?

Lượt cười to:

- Sai rồi mày ơi! Bác tao năm nay gần sáu mươi tuổi rồi, còn người đó chỉ độ bốn mươi là cùng, làm sao là bác tao được!

Bích vẫn còn nghi ngờ:

- Hay là... đó là người của bác mày mượn để canh chừng mày.

Lượt vỗ vai Bích:

- Thôi mày! Đừng nghi bậy nữa! Hơi đâu để ý chuyện không đâu cho mệt.

Khi ra tới Nha Trang tao viết thư ngay cho mày.

Bích nói:

- Làm sao ra đó mày biết đường đi tới chỗ ở của bác mày được?

Lượt đáp:

- Có người đón, bác tao dặn thế.

- Nhưng làm sao biết mặt mày mà đón được?

- Bác tao dặn tao đến cạnh sập báo độc nhất ở cạnh ga rồi sẽ có người đến đón.

Chợt nhớ mẹ đang đợi ở nhà, Lượt nói với Bích:

- Thôi! Tao về nghe! Tao phải sửa soạn đồ đạc để tối mai lên đường.

Hai đứa trẻ xiết tay nhau.

Bích nói:

- Nhớ viết thư cho tao nghe mày!

Lượt cười:

- Nhớ chứ! Tao sẽ gửi hình phong cảnh Nha Trang cho mày.

Bích cười theo:

- Nhớ gửi cả hình mày nữa nghe!

Hai đứa cười vang. Tình bạn thắm thiết hơn cả bao giờ. Đường phố đã lên đèn.

Chiều hôm sau lúc gần bảy giờ rưỡi, Lượ được má dẫn ra ga xe lửa đi chuyển tót hành Saigon - Nha Trang. Lần đầu tiên Lượ bước chân đến ga Saigon nên cảnh tượng đối với Lượ khá lạ lùng. Các hành khách hối hả xách vali lên các toa xe đang sắp nối đuôi dài dằng dặc. Bây giờ, Lượ mới cảm thấy hơi sợ. Lần đầu tiên trong đời, Lượ phải xa mẹ và phải đi một mình hàng trăm cây số ngàn suốt một đêm trường trên một chuyến xe lửa tót hành. Lượ ngập ngừng không muốn bước lên xe. Nhưng tiếng còi hụ chát chúa đã nổi vang rền báo hiệu giờ xe chạy. Lượ đành phải giã từ mẹ bước lên một toa xe tìm chỗ ngồi.

Đoàn xe từ từ chuyển bánh, nhanh dần, nhanh dần. Lượ thấy mẹ đứng yên bất động trên sân ga. Bóng mẹ Lượ nhỏ dần rồi mất hút trong đám đông. Lượ rom rớm nước mắt. Vì chưa xa mẹ bao giờ, Lượ thấy buồn lạ lùng. Theo như lời các hành khách đã từng đi Nha Trang độ tám giờ sáng hôm sau, tàu sẽ tới Nha Trang.

Lượ xách vali tiến đến ngồi trên một băng dài. Cạnh trái Lượ là một bà cụ đang nhai trầu bồm bồm. Cạnh phải Lượ là một ông độ năm mươi tuổi đang đắm mình vào một cuốn sách.

Lượ mở vali lấy một cuốn sách hình ra xem nhưng Lượ chỉ xem được thoáng sơ qua mà thôi.

Con tàu chạy càng lúc càng nhanh. Chỉ vài phút sau, tàu đã ra đến ngoại ô Saigon. Gió lùa vào toa tàu làm Lượ cảm thấy lạnh. Nhớ lời mẹ dặn, Lượ lấy áo len ra mặc vào. Chiếc đèn độc nhất của toa tàu không đủ sức soi sáng rõ mọi vật. Xem hình một hồi, Lượ cảm thấy chóng mặt. Lượ để cuốn sách

hình trên đùi. Thành linh, linh tinh báo Lượ biết có chuyện lạ, Lượ ngẩng đầu nhìn ra phía trái, các người đồng hành đang ngồi im lặng đọc báo, nhưng ở cuối toa tàu, một người đang đứng hút thuốc... và dòm Lượ chăm chú. Lượ sợ hãi, run toàn thân. Rõ ràng quá, Lượ không thể nào làm được: đúng là người theo dõi Lượ mấy ngày nay.

Lượ cố gắng xoá bỏ các ý nghĩ lo lắng trong đầu và cho đó chỉ là sự tình cờ. Lượ lại mở cuốn sách hình ra xem. Những hình ảnh nhảy múa loạn xạ trước mắt nó. Lượ lại cảm thấy người ấy đang theo dõi mình từng cử chỉ một. Lượ ngẩng đầu lên. Cặp mắt sắc sảo của người lạ đang chiếu vào toàn thân Lượ. Lượ cảm thấy ớn lạnh xương sống. Biết Lượ đang nhìn mình người lạ khẽ quay sang phía khác rồi bước nhanh qua toa tàu bên.

Bây giờ Lượ đã tin lời Bích: chính người đó đang theo dõi mình mò Lượ. Nhưng tại sao vậy? Lượ có làm gì đâu? Lượ chỉ ra Nha Trang thăm bác mà!

Nhiều hàng khách đã ngã mình trên ghế ngủ ngon lành. Giờ này, chắc mẹ cũng đã lên giường ngủ. Lần đầu tiên, mẹ ngủ một mình vắng con. Bao nhiêu ý nghĩ dồn dập trong đầu làm Lượ cảm thấy choáng váng. Lượ lo âu nhìn chung quanh. Người lạ khả nghi đã biến mất. Quá lo âu và mệt nhọc, Lượ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc Lượ tỉnh dậy thì trời bắt đầu sáng. Chuyến xe lửa tốc hành đang ngừng ở một ga nhỏ. Lượ thấy một số hành khách xuống tàu qua một tàu nhỏ đang đậu cạnh bên. Xa xa, ngôi tháp cổ di tích của dân tộc Chiêm Thành đập vào mắt Lượ. Thấy lạ, Lượ hỏi ông khách cạnh bên thì được ông khách đó cho biết đây là ngã ba Tháp Chàm, những hành khách chuyển tàu là những hành khách đi Đà Lạt. Chỉ còn độ hai giờ nữa là đến Nha Trang. Lượ quan sát chung quanh, người lạ theo dõi Lượ đêm qua lại xuất hiện trong tầm mắt Lượ. Người ấy đang nhìn Lượ vẫn với cặp mắt đáng sợ y như đêm qua.

Hai giờ sau.

Đoàn tàu từ từ tiến vào ga Nha Trang. Lượ là một trong những hành khách xách vali xuống đất trước tiên. Lượ sốt ruột muốn gặp xem bác ruột nó như thế nào, đang ngõ ngàng nhìn chung quanh, Lượ bỗng nghe như ai đang gọi mình:

- Ê! cậu bé kia!

Quay về hướng tiếng gọi, Lượ thấy một người đàn ông mặc quần kaki xanh và áo sơ mi trắng đang len lỏi qua đám đông hành khách tiến về phía Lượ. Người ấy ngừng trước Lượ và hỏi:

- Mày là Lượ phải không?

Lối hỏi thiếu thiện cảm làm Lượ ngạc nhiên và hơi sợ. Không lẽ đây là bác Hoàng, người bác ruột mến yêu của Lượ sao? Cách phục sức cầu thả, đôi ria mép, cặp mắt nhìn Lượ không chút cảm tình, đã làm Lượ vỡ mộng.

Lượ tưởng là sẽ được bác âu yếm đón tiếp. Nào ngờ đâu... bỗng nhiên nó lại liên tưởng đến người theo dõi nó trên chuyến tàu đêm qua. Nó quay nhìn một vòng chung quanh. Hành khách đang vội vã sắp hàng trình giấy ra cửa.

- Mày là Lượ phải không? Sao tao hỏi không trả lời!

Giọng nói càu kình giận dữ của người ấy làm Lượ giật mình trở về thực tại. Nó nói lắp bắp:

- Có phải ông là bác Hoàng

Người ấy cười mỉa:

- Không phải! Tao là Đán đi đón mày.

- Ông là người của bác tôi.

- Phải! Tao là tài xế riêng của bác mày. Bác mày giao tao trông coi mày trong suốt thời gian mày ở Nha Trang.

Người gì thật là khó chịu! Lượ chưa biết tính sao thì ông Đán giật vali trong tay Lượ và nói:

- Thôi đi chứ! Xe chờ ở cổng đó.

Lượt đi theo ông Đán. Một thắc mắc bỗng loé lên trong đầu, Lượt hỏi:

- Tại sao ông nhận được mặt tôi?

- Tại bác mày đã cho tao biết hình dáng mày.

Lượt ngạc nhiên:

- Ủa! Bác tôi chưa gặp tôi lần nào mà, bác tôi không có hình ảnh của tôi nữa, tại sao bác tôi biết hình dáng tôi được?

Ông Đán lại cau có:

- Mày đừng hỏi lời thôi! Đi theo tao nếu mày không muốn đi lạc giữa Nha Trang này.

Nói tới đây, ông Đán đổi giọng có vẻ dịu hơn:

- Lấy giấy trình ra cửa đi!

Lượt theo ông Đán bước ra khỏi trạm kiểm soát sau khi trình giấy. Ông Đán dẫn Lượt tiến đến một chiếc xe hơi đang đậu ở vệ đường.

Lượt hỏi:

- Xe hơi của bác tôi phải không ông?

Ông Đán không trả lời, mở cửa xe và nói:

- Mày lên ngồi đi, để vali bên cạnh đó!

Chờ Lượt lên ngồi xong xuôi, ông Đán mới lên xe và rô máy chạy.

Nhìn qua tấm kính chiếu hậu, Lượt bỗng lại thấy ớn lạnh cả xương sống.

Người lạ theo dõi Lượt suốt đêm qua đang đứng ở vệ đường nhìn đắm đắm theo xe Lượt và Lượt thấy dường như người ấy đang mỉm cười, một nụ cười hết sức tinh quái.

Thử Thách

Chương II

Chiếc xe hơi lướt nhanh trên các đường phố Nha Trang. Ông Đán lái xe chẳng nói lời nào cả. Nhìn qua cửa kính Lướt thấy thành phố Nha Trang nhỏ hơn Saigon, không rộng rãi bằng nhưng thơ mộng hơn. Một lúc sau Lướt cảm thấy dường như ông Đán cố ý lái xe chạy vòng quanh thành phố Nha Trang. Nhưng Lướt chẳng nghĩ ngợi gì cả. Nó cho đó là bác Hoàng của nó dặn ông tài lái như thế để nó coi được cả thành phố Nha Trang. Tuy nhiên, Lướt hơi thắc mắc là tại sao nó chưa thấy được biển cả. Nó đã từng nghe nói Nha Trang là miền quê hương cát trắng, nằm ven biển Thái Bình.

Lướt hỏi ông Đán:

- Biển đâu hả ông?

Ông Đán không trả lời. Mặt ông ta tối sầm lại.

Chợt nghĩ đến người lạ mặt rình mò mình ở Saigon và suốt đêm qua, Lướt lại giật nảy mình. Nhìn ông Đán qua thái độ lạ kỳ của ông ta, nhớ người lạ với đôi mắt dễ sợ, Lướt bỗng nhiên có ý nghĩ so sánh hai người này và linh tính báo cho Lướt biết hai người này có liên hệ với nhau. Lướt sợ hãi. Nó khẽ lẩm bầm vài câu kinh Phật để trấn an tinh thần. Bỗng nhiên, một tượng Phật vĩ đại ở trên một đồi cao đập vào mắt Lướt. Lướt nhòm dậy. Tượng Phật này to hơn tượng Phật ở Thích Ca Phật Đài Vũng Tàu nhiều. Lần này, ông Đán có vẻ thiện cảm hơn. Như biết ý Lướt, ông nói:

- Thích Ca Phật Đài Nha Trang đó!

Lướt nói:

- Bữa nào ông cho tôi ra đây chơi nghe.

- Ừ!

Lướt không để ý tới lời "ừ" đầy gượng gạo của ông Đán.

Ô kìa! Biển cả! Biển cả đang reo vui! Biển cả đẹp vô ngần! Biển cả đang vẫy tay chào Lướt, người du khách bé nhỏ ở Saigon mới ra. Lướt thấy con đường xe đang chạy dường như là con đường đẹp nhất Nha Trang. Con đường thật rộng lớn, nằm ven bờ biển với những hàng dừa xanh đang chải tóc. Gió biển mát mẻ mà mát làm sao!

Liếc nhanh qua vệ đường bên phải, Lướt thấy tấm bảng đề tên "Duy Tân".

Con đường Duy Tân dường như dài vô tận, đi mãi chẳng thấy dứt.

Ông Đán chăm chú lái xe không nói thêm lời nào nữa.

Lướt thấy con đường Duy Tân hẹp dần. Nhà cửa bên kia đường có vẻ lao động hơn. Đường càng lúc càng khó đi, đầy ổ gà. Ông Đán cho xe chạy chậm chậm. Tuy vậy, Lướt vẫn thấy chiếc xe như đang nhún nhảy trên đường. Một lát sau, bỗng nhiên Lướt thấy xe ngừng. Tiếng ông Đán nổi lên:

- Xuống đi!

Lướt đang ngỡ ngàng chưa kịp xuống thì ông Đán quát to:

- Tới rồi! Xuống đi! Còn ngồi làm gì vậy?

Ông Đán thật khó chịu. Từ lúc gặp ông này đến giờ, Lướt rất ngạc nhiên

trước thái độ thiếu thiện cảm thật lạ lùng của ông này. Dù sao đi nữa, Lượ vẫn là cháu ruột của bác Hoàng mà ông Đán lại là người giúp việc của bác Hoàng! Một thắc mắc to lớn hiện lên trong óc Lượ. Lẽ dĩ nhiên Lượ chưa có đủ dữ kiện để tự giải đáp thắc mắc của mình.

Xuống xe, Lượ ngó chung quanh. Như muốn không cho Lượ kịp quan sát, ông Đán nắm tay Lượ lôi đi thật nhanh.

Trước sức mạnh của ông Đán, Lượ chỉ còn kịp nhảy xuống chiếc cano đang nằm trên bờ biển mà không bị té xuống nước. Ông Đán nhanh nhẹn mở máy cho cano ra khơi ngay. Thoáng chốc, đất liền đã mất hút trong tầm mắt Lượ. Ông Đán làm lì điều khiển cano.

Dù biết ông Đán khó chịu, Lượ vẫn cứ hỏi:

- Ông đưa tôi đi đâu vậy?

Lượ phải lập lại câu hỏi mấy lần, ông Đán mới càu nhàu trả lời:

- Đi về nhà bác mày!

Lượ lại hỏi tiếp:

- Chiếc cano này của bác tôi phải không, thưa ông?

- Của tao! Bác mày đã cho tao.

Bác Hoàng tiếp đãi Lượ lạ lùng quá. Chắc bác muốn thử cháu đây mà! Hay là... Lượ đã bị bắt cóc. Biết đâu người ta biết bác Lượ giàu, người ta bắt cóc Lượ để đòi tiền chuộc. Lượ run toàn thân khi nghĩ đến điều này. Bây giờ, chung quanh Lượ toàn là biển cả và đồi núi xanh thẳm. Lượ đang bị bác thử thách hay đang bị bắt cóc? Nếu bị thử thách, Lượ sẽ cố gắng xứng đáng để bác vừa lòng, nhưng nếu bị bắt cóc, Lượ sẽ phải làm gì? Nhìn ông Đán, nhớ lại người lạ theo dõi mình. Lượ lại thấy dường như hai người này có liên hệ với nhau. Thôi rồi, Lượ bị bắt cóc rồi! Bác Lượ đời nào lại cho người theo dõi Lượ kỳ vậy. Lượ nhìn quanh tìm cách thoát thân. Chiếc cano phóng vun vút nhanh như cá. Lượ tuyệt vọng. chả có cách gì thoát cả trừ khi nhảy xuống biển làm mồi cho cá. Ông Đán vẫn giữ thái độ làm lì dễ sợ.

Ngọn núi phía trước mặt Lượ rõ và to dần. Lượ đã thấy rõ các tảng đá, những cây cối trên núi. Chắc nơi đây là sào huyệt của bọn gian! Lượ sẽ bị giam ở núi này, đúng ra là một hòn đảo nằm cheo leo giữa biển khơi.

Ông Đán cho cano từ từ cập bến. Ông để cano vào một khe núi rồi kéo Lượ phóng lên bờ. Lượ cố gắng quan sát để tìm cách thoát thân. Đảo vắng hoe, trù cây và đá. Ông Đán nắm chặt tay Lượ, lôi Lượ đi trên các tảng đá rong rêu trơn trượt. Lượ suýt ngã xuống biển mấy lần nếu không nhờ ông Đán giữ kịp. Biết không thể trốn nổi giữa hòn đảo hoang vu này, Lượ đành phải tạm buông xuôi theo ông Đán. Thành linh, một hang núi sâu thẳm thẳm hiện ra trước mặt Lượ. Lượ chưa kịp hỏi thì ông Đán đã giải thích:

- Hang đó xuyên sâu vào lòng núi cả cây số. Tao nghe nói xưa kia nơi đó là sào huyệt của một bọn cướp biển tung hoành ngang dọc một thời ở vùng biển Nha Trang.

- Hiện giờ hang đó có ai ở không thưa ông?

- Không! Hang đó đã bị bỏ hoang gần trăm năm nay rồi.

Chỉ nói với Lượm vài câu xong, ông Đán không nói thêm câu nào nữa dù Lượm đã cố gắng hỏi thêm mấy lần về hang đó.

Sau khi trèo qua một dãy tảng đá trơn trượt nằm ven biển, Lượm thấy có nhiều nhà cửa hiện ra. Lượm hơi yên tâm vì dù sao đây không phải là đảo hoang.

Ông Đán dẫn Lượm vào một ngôi nhà khá to có vóc dáng một biệt thự. Ngôi nhà này nằm riêng một vùng, cách xa các ngôi nhà kế cận hàng trăm thước.

Vừa bước vào nhà ông Đán la to:

- Bà nó đâu? Thằng nhỏ đây nè!

Lượm thấy một bà tuổi khoảng bốn mươi ở sau nhà chạy lên. Gương mặt bà ấy trông thật phúc hậu. Vừa thấy Lượm, bà Đán vội rút:

- Cháu đó à! Đi một không cháu? Ngồi nghỉ đi cháu, để bác lấy nước dừa cho cháu uống. Ở đây dừa nhiều lắm, cháu tha hồ uống.

Bà Đán nói không kịp thở. Thái độ vồn vã của bà Đán trái ngược hẳn thái độ khó hiểu của ông Đán.

Không chờ Lượm nói gì hết, bà Đán lấy cho Lượm một trái dừa thật to.

Đang khát nước, Lượm uống nước dừa ngon lành. Nước dừa trong mát, cùi dừa béo ngậy thấm vào cổ Lượm làm Lượm khoan khoái quên hẳn những lo âu vừa qua.

Thình lình, Lượm nghe bà Đán nói:

- Này ông! Thằng bé này đâu có vẻ gì du đảng!

Lượm giật mình. Nó hỏi ngay:

- Thưa bác, ai nói cháu du đảng?

Ông Đán không cho bà Đán trả lời. Ông nói to:

- Đâu phải nói về mày! Uống nước đi. Rồi tao chỉ phòng ngủ của mày cho!

Lượm chưa cần biết phòng ngủ của mình vội, Lượm chỉ cần gấp ngay bác ruột nó. Lượm nói:

- Thưa ông! Bác của cháu đâu? Cháu muốn gặp bác cháu.

Ông bà Đán giật mình, bà Đán có vẻ ngạc nhiên:

- Ủa! Bác trai chưa cho cháu biết gì à?

Nghe vợ nói, ông Đán cau mặt. Ông nói nhát gừng:

- Chưa có thì giờ nói kịp!

Quay về phía Lượm, ông Đán tiếp:

- Bác mày đi vắng! Ông ấy đi từ chiều hôm qua.

Đến Lượm ngạc nhiên:

- Bác cháu đi rồi à? Bác cháu nói chính bác đón cháu mà!

Ông Đán nói:

- Phải! Bác mày tính ở với mày tại đây suốt thời gian mày ra đây chơi.

Nhưng... vào giờ chót bác mày gặp một áp phe lớn... phải đi ngay...

Bác Lượ làm áp phe? Áp phe gì?

Như biết ý Lượ, ông Đán nói:

- Tao không biết bác mày làm áp phe gì mà đi hoài đi hủy ít khi có ở nhà lắm!

Bà Đán xác nhận lời của chồng bà đúng:

- Ông Hoàng đi hoài cháu à, ông ít có mặt ở nhà lắm.

Lượ hỏi bà Đán:

- Bác có biết bác cháu đi đâu không?

- Bác cũng không rõ... không chừng ông đi Saigon.

- Bác cháu đi Saigon! Chắc bác cháu thế nào cũng ghé thăm má cháu.

Ông Đán nói:

- Không chắc bác mày đi Saigon đâu! Bác mày có dặn là mày hãy ở đây vui vẻ cho đến lúc về.

- Bác tôi có về kịp trước khi tôi về Saigon không thưa ông?

- Làm sao biết được. Thôi, theo tao, tao chỉ chỗ ngủ cho...

Trở về bản tính hồn nhiên, Lượ nói:

- Chút nữa được không ông? Bây giờ tôi muốn đi tắm biển.

- Được! Đi tắm đi! Nhưng đừng đi xa quá nghe!

Lượ chạy nhanh ra biển... Sóng biển tấp vào chân bờ. Bờ biển thật nhiều đá. Lượ cảm thấy đau nhói ở chân. Tuy vậy, Lượ vẫn thấy thích vô cùng. Nó nhảy ào xuống biển. Nước biển làm mắt Lượ cay xè. Tắm biển thú ghê! Lội nước một hồi, Lượ chạy lên bờ, lần theo các tảng đá đi về phía ông Đán để cano. Lần này, nó đi có vẻ nhanh và vững hơn lúc nãy. Nhà cửa đã mất hút sau những lùm cây rậm rạp và những tảng đá khổng lồ. Lượ tiến dần qua thế giới hoang vu của đảo này. Khi đi ngang cái hang mà lúc nãy ông Đán nói là sào huyệt của bọn cướp biển xưa kia, Lượ đứng lại, cố giương mắt quan sát tận trong cùng hang. Hang tối mờ mờ. Lượ chẳng thấy rõ gì hết. Lượ dự định bữa nào sẽ thám hiểm hang này. Bây giờ đi quan sát bên ngoài cho biết đã. Đảo này thật lạ, chia làm hai thế giới, bên kia có nhà ở, bên đây hoang vu với cái hang bí mật. Tới chỗ để cano, thấy chiếc cano đang tròn trĩnh trên nước, Lượ bèn nhảy lên và một ý nghĩ bỗng loé trong đầu Lượ: dùng cano này trốn về đất liền! Lượ chưa kịp quyết định thì một tiếng quát nổi lên:

- Lượ! Mày xuống cano ngay!

Hoảng hốt, Lượ nhìn lên bờ: ông Đán đang nhìn nó có vẻ hết sức giận dữ.

- Tao nói mày có nghe không? Không được lên cano!

Trước thái độ giận dữ của ông Đán, Lượ hoảng hồn. Nó nhảy ngay xuống

nước và lội vào bờ.

Lượ hỏi:

- Chiếc cano này không phải của bác tôi?

- Phải! Tao đã nói là của tao mày, mày quên rồi sao?

Lượ mới nhớ lại ông Đán đã nói với nó rồi. Chiếc cano thật đẹp. Ông Đán có được chiếc cano thật đẹp.

Lượ hỏi:

- Bác tôi đã cho ông chiếc cano này?

- Phải! Tao cấm mày leo lên đó nữa nghe! Nhớ chưa!

Lượ không nói gì nữa. Nó lẳng lặng đi. Ông Đán hỏi:

- Mày đi đâu nữa vậy?

- Tôi đi về nhà!

Tại sao ông Đán lại giận dữ khi Lượ trèo lên cano? Có gì hại đâu? Ông Đán đối với Lượ đầy vẻ khó hiểu và khó chịu. Trái lại bà Đán có vẻ dễ chịu cảm tình hơn. Trước hai thái độ nghịch nhau này, Lượ chả hiểu gì cả.

Vừa thấy Lượ về, bà Đán có vẻ mừng rỡ:

- Cháu! Đói bụng chưa cháu. Vô đây ăn cơm rồi bác chỉ phòng riêng của cháu cho.

Bà Đán có vẻ ân cần, từ lời nói đến hành động.

Chờ Lượ ăn cơm xong, bà Đán dẫn Lượ đi xem phòng riêng dành cho Lượ trong suốt thời gian Lượ nghỉ mát ở Nha Trang.

Nhà bác Hoàng thật rộng, chia ra nhiều phòng và lại có lầu nữa. Bà Đán dẫn Lượ lên lầu. Cầu thang đầy bụi chứng tỏ trên lầu không có người ở. Thấy lạ, Lượ hỏi:

- Thưa bác! Bác Hoàng của cháu không lên lầu bao giờ hả bác?

Lượ gọi bà Đán bằng bác xưng cháu vì thấy bà Đán có vẻ thân mật và cảm tình hơn ông Đán. Nghe Lượ hỏi, bà Đán đỏ mặt, trả lời ngượng ngập:

- Phải! Bác cháu đi hoài chả lên đây bao giờ... bác cháu chỉ ở tầng dưới mà thôi.

Gian phòng dành cho Lượ khá tiện nghi, có giường ngủ bàn viết và đặc biệt có một cửa sổ nhìn ra biển.

Chỉ chỗ ngủ cho Lượ xong, bà Đán hỏi Lượ:

- Lượ có muốn viết thư gửi về Saigon không?

Lượ đáp:

- Thưa bác có! Cháu gửi cho máu cháu.

- Cháu cứ viết đi... rồi đưa cho bác để bác đưa bác trai gửi cho.

Chờ bà Đán xuống nhà xong, Lượ ngồi phịch xuống giường. Bác Hoàng tiếp đón Lượ thật lạ lùng. Như thế này thì đâu phải Lượ bị bắt cóc! Nếu bị bắt cóc Lượ bị giam một chỗ chứ? Hơn nữa, nếu đã bị bắt cóc thì người ta đâu cho gửi thư về nhà? Như thế nhất định Lượ không bị bắt cóc, Lượ

hoang mang.

Nhìn qua cửa sổ Lượ thấy biển cả như một tấm thảm màu xanh đang nhún nhảy dưới ánh sáng mặt trời. Biển thật đẹp! Quê hương Việt Nam thật đẹp, hình cong như chữ S nằm ven biển cả tuyệt vời. Biển cả làm Lượ bớt hoang mang. Nó lấy giấy viết thư ra. Nó phải viết cho má nó, cho Bích người bạn thân của nó. Nó sẽ không viết những nỗi lo âu, nghi ngờ của nó hiện giờ. Nó chỉ viết chỉ tả những niềm vui nó hưởng được cho mẹ nghe mà thôi. Nó sợ mẹ lo, mẹ buồn. Trong bức thư gửi mẹ, Lượ kết luận rất vui:

" Má à! Ở đây sướng lắm. Phòng của con nhìn ra biển cả đẹp lắm. Sáng nay, khi vừa tới đây, bác Hoàng cho con đi tắm ngay. Tắm biển thích lắm má ơi. Để khi về, con sẽ mua quà biếu mà..."

Lượ không kể cho mẹ nghe một chút gì về sự lo nghĩ của nó.

Viết thư xong, Lượ lại đi tắm biển. Khi vừa ra khỏi nhà, chợt một ý nghĩ loé lên trong đầu, Lượ bèn quay trở lại. Ông bà Đán đi đâu vắng cả. Căn nhà rộng lại càng có vẻ hoang vu lạ thường. Lượ đi nhẹ nhẹ quan sát cả gian nhà. Lượ thấy nhiều phòng cửa đóng kín mít. Dòm qua các lỗ khóa, Lượ thấy các gian phòng đó cũng đầy bụi, không có phòng nào chứng tỏ là phòng của bác Hoàng cả. Thật là lạ! Theo sự nhận xét của Lượ, bác Hoàng không có ở đây, bác Hoàng ở chỗ khác. Tại sao người ta đưa Lượ đến đây? Đây có phải chính là Nha Trang không? Bao câu hỏi dồn dập nổi lên trong đầu Lượ!

Thình lình Lượ nghe tiếng chân người đag nhẹ nhẹ đi về phía Lượ. Hoàng hôn, Lượ lách mình núp vào một cái cột nhà rồi chạy ra ngoài và nhảy ùm xuống biển.

Ông Đán hiện ra, mặt ông cau có giận dữ. Nhìn theo Lượ, ông lầm bầm:
- Thằng nhỏ thật khó chịu! Con muốn khó chịu thì ta sẽ khó chịu với con, con ơi!

Thử Thách

Chương III

Hai ngày trôi qua không có gì lạ cả. Lượ đã hưởng trọn vẹn những ngày nghỉ mát. Mỗi ngày Lượ tắm biển hai lần, sáng và chiều. Tắm xong, Lượ nằm phơi nắng trên cát. Bà Đán đối với Lượ rất tử tế. Bà lo lắng cho Lượ từng chút. Đến ngày thứ ba, da Lượ bị phỏng nắng rộp lên. Bà Đán phải lấy dầu thoa cho Lượ và khuyên Lượ đừng đi tắm nữa để da bớt phồng, Lượ

nghe lời bà Đán. Nhờ không đi tắm, rảnh rang Lượm mới có thì giờ đi dạo quanh nhà. Chung quanh nhà Lượm ở là một khu vườn khá rộng cây cối um tùm.

Lượm đang thơ thẩn thì bỗng tiếng quát của ông Đán nổi lên:

- Mày làm gì ở đây vậy?

Lượm giật mình tưởng ông Đán quát Lượm. Lượm chưa kịp phản ứng thì một giọng nói trong trẻo, đúng là một giọng nói con gái, nổi lên:

- Ông buông tôi ra! Ông buông tôi ra!

Lượm bèn núp vào một lùm cây cổ ngó qua phía phát xuất tiếng nói... Ông Đán đang nắm chặt tay một cô gái tuổi độ mười bốn. Cô gái đó đẩy dụa có vẻ tuyệt vọng.

Lượm nghe ông Đán nói giận dữ:

- Mày có biết đây là đất tư không? Mày vào đây làm gì?

Cô gái van lơn:

- Tôi không có làm gì hết? Tôi vào đây hái lá dứa làm đồ chơi.

Ông Đán có vẻ mất bình tĩnh. Ông nghiêng răng ken két:

- Thật không? Mày hái lá dứa thật không? Ai bảo mày vào đây dò xét?

- Không có ai bảo cả!

- Mày vào đây rình mò cái gì? Ai bảo mày?

- Thưa ông! Tôi xin thề: không có ai bảo tôi vào đây cả!

- Mày nói láo! Tao sẽ có cách bắt mày phải nói sự thật.

- Tôi vào đây hái lá dứa để làm kèn.

Lấy lá dứa làm kèn! Lượm mới nghe nói lần đầu.

Thình lình, Lượm nghe tiếng ông Đán bỗng nổi to dữ dội:

- Mày chạy hă! Cút mau đi! Lần sau tao gặp mày ở trong này nữa thì đừng có trách tao nghe!

Liền lúc đó, Lượm nghe tiếng chân chạy huỳnh huých về phía mình, và một bóng người đổ nhào vào Lượm. Cả hai té lăn kềnh. Cô gái có vẻ đau. Lượm phải đỡ cô gái ấy dậy, Lượm trấn an cô gái:

- Cô đừng sợ! Ông Đán đi rồi!

Cô gái vẫn còn sợ hãi:

- Ông Đán là ông lúc này phải không?

- Phải! Tôi núp sau cây này nên thấy rõ tất cả. Tôi không ra mặt vì ông ấy đang giận.

Cô gái đứng im lặng, Lượm hỏi làm quen:

- Cô tên gì? Cô ở đây hả?

- Em tên Ngọc Bích! Còn anh?

Cô gái trùng tên với bạn thân của Lượm ở Saigon.

- Tôi tên Lượm.

Ngọc Bích mỉm cười, để lộ hàm răng trắng ngần.

- Anh cũng leo rào vào đây?

Lượm lắc đầu.

- Hay anh nhảy ở các tầng đá kia xuống?

Lượm đáp:

- Không! Tôi ở trong nhà này. Nhà này là nhà của bác tôi.

Vừa nghe Lượm nói, Ngọc Bích có vẻ hoảng hốt:

- Vậy người bắt Bích lúc nãy là...

Lượm không chờ Ngọc Bích nói hết câu:

- Người lúc nãy là người giúp việc của bác tôi.

Ngọc Bích lo âu:

- Vậy Bích phải ra khỏi đây ngay...

Lượm nói:

- Bích không có gì phải sợ nữa. Ông ấy sẽ không nói gì với Bích nữa đâu.

Bản tính anh hùng của con trai nổi dậy. Lượm thấy cần phải bảo vệ người bạn gái mới quen. Hơn nữa Ngọc Bích có làm gì đáng tội đâu? Cô ấy chỉ vào đây hái lá dứa làm đồ chơi thôi mà!

Lượm cười trấn an Ngọc Bích:

- Bích đừng sợ gì hết. Từ giờ trở đi Bích là bạn của tôi.

Ngọc Bích có vẻ nghi ngờ:

- Bích sẵn sàng kết bạn với anh, nhưng với điều kiện ông lúc nãy không làm dữ với Bích.

Lượm gật đầu:

- Tôi ở đây nghỉ hè với bác tôi, tôi có quyền có bạn. Và lại ông ấy chỉ là người giúp việc của bác tôi. Bích không có gì phải sợ cả. Bích cứ đường hoàng ra vào đây bằng công chính, vì Bích là bạn của tôi. À! Bích ở gần đây không?

Ngọc Bích chỉ tay ra phía trái:

- Nhà Bích ở cách đây không xa lắm, về hướng này, hướng có cái hang bí mật.

Nghe Ngọc Bích nhắc đến cái hang bí mật, lòng hiếu kỳ của Lượm nổi dậy, Lượm hỏi:

- Cái hang đó có gì mà bí mật?

- Vì chưa có ai dám vào đó... Hang đó bỏ hoang gần trăm năm nay. Người ta nói hang đó có những đường hầm xuyên dưới đáy biển.

Lượm là một đứa trẻ gan lì, thích mạo hiểm, hẳn nghe có cái gì bí mật nguy hiểm là nó cứ muốn dẫn thân khám phá cho kỳ được nhưng nó chuẩn bị hết sức thận trọng các cuộc dẫn thân. Vì thế, khi biết ở đây có cái hang bí mật, Lượm muốn tìm cách vào đó thám hiểm...

Lượm nói với Ngọc Bích:

- Bữa nào mình vào đó xem, chắc thích lắm.

Ngọc Bích góp ý:

- Bích cũng vậy, muốn vào đó xem lắm nhưng ba Bích cấm gì nguy hiểm lắm. Ba Bích nói ở trong đó đất dễ sụp lắm, mình vào trong đó không chừng bị đất sụp bít lối ra phải chết dần chết mòn trong đó.

- Ba Bích làm gì ở đây?

- Ba Bích làm nghề chài lưới.

- Bích có theo ba đi chài lần nào không?

- Có chứ! Bích đi thường lắm. Ra tới ngoài khơi kia...

- Bữa nào Bích nói với ba Bích cho tôi đi theo một lần cho biết được không?

Ngọc Bích cười:

- Được chứ! Chỉ sợ anh chịu cực không nổi thôi.

- Có gì mà cực! Đi cho biết mà.

Chợt thấy trời đã sắp trưa, Ngọc Bích nói:

- Thôi trưa rồi, Bích về!

Lượm nói:

- Chiều Bích lại chơi nghe...

Ngọc Bích gật đầu. Thấy cô bé chực leo rào phóng ra ngoài, Lượm nói:

- Bích ra ngoài bằng cổng chính đi.

- Thôi! Để Bích leo ra cũng được. Để chiều ba giờ Bích tới, Bích dẫn anh đi câu.

Chợt nhớ ra điều gì, Lượm hỏi vội vã:

- Bích tới đây chỉ hái lá dứa thôi à? Có ai gọi Bích đến đây dò xét không?

Ngọc Bích ngạc nhiên. Cô bé mở tròn xoe mắt nhìn Lượm:

- Anh cũng nghĩ Bích như ông lúc nãy hả? Bích thề với anh là Bích chỉ vào đây hái lá dứa thôi. Tại sao anh lại hỏi Bích như vậy?

Lượm lắc đầu:

- Không có gì cả. Thôi Bích về đi. Chiều nay ba giờ Bích nhớ đến nghe. Tôi đón Bích ở cổng.

Chờ Ngọc Bích leo rào phóng ra ngoài xong, Lượm quay trở về nhà.

Tuy mới quen Ngọc Bích, Lượm chả có nghi ngờ gì Ngọc Bích cả. Gái ở miền biển có khác, lanh lợi và gan lý không kém gì con trai. Lượm hỏi Bích câu lúc nãy chỉ vì vô ý thức mà thôi, bất chợt Lượm nhớ tới lời của ông Đán. Tại sao ông Đán lại tố cáo Ngọc Bích đến nhà bác Lượm rình mò theo lệnh của một người khác?

Ông Đán có gì phải giấu?

Nhà bác Hoàng cũng bí mật không khác gì cái hang trên đảo.

Thử Thách

Chương IV

Người lạ theo dõi Lượm ở Saigon suốt mấy ngày liền, rồi lại theo dõi Lượm suốt đêm trên chuyến tàu tốc hành Saigon - Nha Trang, thái độ khó chịu của ông Đán, sự vắng mặt khó hiểu của bác Hoàng, căn nhà rộng rãi hoang vắng mà ông bà Đán nói là nơi ở của bác Hoàng, Lượm nhận thấy tất cả không có vẻ bình thường. Có cái gì bí mật đang bao trùm cá nhân bác Hoàng. Tại sao bác Hoàng mời cháu ruột ra đây chơi rồi lại đối xử kỳ lạ như thế này? Lượm quyết tự mình khám phá bí mật đang ám ảnh Lượm.

Sức nhớ lời hẹn với người bạn gái mới, Lượm chạy ra ngoài cổng ngồi đợi. Ngọc Bích đến rất đúng hẹn. Lượm bèn dẫn Ngọc Bích vào nhà. Nhưng Ngọc Bích vẫn e ngại, cô bé hỏi Lượm:

- Ông hồi sáng có nhà không anh? Ông đó dữ quá.

Lượm nói:

- Bích đừng sợ gì hết. Bích là bạn của tôi mà.

Lượm vừa mới nói xong, thì ông Đán ở trong nhà đi ra. Thấy Ngọc Bích, mặt ông ta tối sầm lại. Ông ta lại la to:

- Lại mày nữa! Mày đến đây làm gì? Hồi sáng tao đã nói...

Ngọc Bích run sợ, cô bé tính quay lưng chạy về thì Lượm nắm tay kéo lại.

- Bích ở lại đây!

Lượm bỗng trở nên dạn dĩ trước ông Đán. Nó không còn sợ ông Đán nữa.

Nó nói chắc nịch:

- Ngọc Bích là bạn của tôi. Tôi dẫn Bích vào nhà...

Ông Đán mở tròn xoe mắt ngó Lượm:

- Sao? Mày nói sao?

Lượm bình tĩnh lạ thường:

- Ngọc Bích là bạn của tôi! Bây giờ tôi và Bích đi dạo biển.

Lượm nắm tay Ngọc Bích dẫn ra ngoài. Ông Đán ngó theo Lượm với vẻ vô cùng giận dữ. Ông ta chùng như muốn hành động quyết liệt nhưng nghĩ sao, ông ta lại thôi. Ông ta hậm hực quay lưng vô nhà...

Ngọc Bích nói với giọng thán phục:

- Anh hay ghê! Anh không sợ ông đó...

Lượm sợ ông Đán sao được? Ông Đán là người giúp việc của bác Hoàng mà... tuy nhiên...

Lượm và Ngọc Bích dắt nhau đi về phía hoang vu của đảo.

Vừa thấy chiếc cano lộng lẫy, Ngọc Bích hỏi Lượm:

- Chiếc cano này của bác anh?

- Không? Ông Đán nói là của ông ấy.

Ngọc Bích nghi ngờ:

- Bích không tin là chiếc cano này của ông Đán.

Ý nghĩ của Ngọc Bích đúng như ý nghĩ của Lượ: cả hai đều nghi ngờ lời xác nhận về chiếc cano của ông Đán.

Ngọc Bích nói:

- Ba Bích chỉ có một chiếc thuyền mà thôi. Chiếc cano này đẹp quá. Anh vào buồng lái chưa? Anh thấy động cơ chưa? Chiếc cano này ít nhất bốn mươi gút.

- Bốn mươi gút, như thế là bao nhiêu cây số một giờ?

- Đó là danh từ chuyên môn ở ngành hàng hải, chạy bốn mươi gút tức là bốn mươi hải lý một giờ.

Lượ cố nhớ lại những điều nó đã học được ở lớp học. Nó hỏi Ngọc Bích:

- Một hải lý bằng gần hai cây số phải không Bích?

- Một ngàn tám trăm năm mươi hai thước. Anh có xem thấy động cơ không?

- Ông Đán không cho tôi lên cano.

Ngọc Bích không nói gì nữa. Cô bé khẽ nheo mắt nhìn thẳng ra khơi. Cô bé có vẻ suy nghĩ. Chợt nhớ ra điều gì, cô bé nói với Lượ:

- Mình đến các tảng đá kia tìm hào đi. Hào ở đây đặc biệt lắm, không giống ở Saigon đâu.

Nhờ Ngọc Bích, Lượ đã biết chuyển lạ ở vùng biển. Ngọc Bích dẫn Lượ đến một tảng đá chỉ cho Lượ thấy một chỗ lồi hơi to như một đồng tiền ở sát mặt nước. Chỗ lồi này có màu xanh xám. Nếu không nhìn kỹ thì không thể nào thấy được vì màu của nó trùng với màu đá.

Ngọc Bích nói:

- Đó là loại hào đặc biệt ở đây. Thịt nằm phía dưới bám vào đá như cái giắc hơi.

Ngọc Bích lấy trong túi ra một con dao. Hết sức nhanh nhẹn vào khéo léo, cô bết lướt dao xuống phía dưới nạy con hào lên. Cô bé cầm con hào trong tay, thịt hào phẳng và xám.

Lượ hỏi:

- Ăn được không?

- Được chứ! Loại hào này ăn sống được, ngon lắm.

Ngọc Bích lấy dao nạy thịt hào ra đưa cho Lượ:

- Anh ăn thử xem!

Không ngon lắm, nhưng dư vị nước biển làm mát cả miệng, Lượ nếm ngon lành.

Ngọc Bích nói:

- Phải chỉ anh có dao, Bích và anh đi tìm hào này, vui lắm.

Còn gì thú bằng khi đi tìm hào phải nghiêng mình trên giòng nước biển trong veo dưới ánh nắng mặt trời chiếu trên lưng!

Lượ thấy thích vô cùng.

Nó chấp thuận liền:

- Bích đợi tôi một lát nghe! Tôi chạy về lấy dao.

Lướt chạy như bay về nhà. Nó phóng trên nước, lướt trên đá. Tới nhà, Lướt vừa tính mở cửa vào thì...

- Tôi đã nói với bà thằng nhỏ này lộn xộn lắm!

Tiếng ông Đán vang lên rõ ràng. Nhờ tình cờ, Lướt đã nghe được cuộc đối thoại giữa ông bà Đán.

Ông Đán:

- Tôi đã nói với bà thằng nhỏ này lộn xộn lắm.

Bà Đán:

- Tại sao ông cho nó lộn xộn?

Ông Đán:

- Tại nó luôn luôn rình mò khắp nơi.

Bà Đán:

- Thằng bé đến đây nghỉ hè, không lẽ lại nhốt nó cả ngày trong phòng không cho đi đâu hết sao

Ông Đán:

- Nó lại quen với con nhỏ Ngọc Bích, con gái lão Sáu chài lưới ở xóm trên.

Ông bà Đán nói chuyện y như hai diễn viên đang trình diễn một vở kịch trên đài phát thanh.

Bà Đán:

- Hai đứa nhỏ còn trẻ con ham chơi biết gì.

Ông Đán:

- Bộ bà nói chúng con nít không biết gì hả? Sáng nay tôi gặp con nhỏ Ngọc Bích nhảy rào vào đây rình mò.

Bà Đán:

- Sao ông bảo nó vào đây hái lá dứa?

Ông Đán:

- Thì tôi nghe nó nói vậy, nhưng làm sao tin nó được, biết đâu có người sai nó vào đây do thám. Tôi thấy nó lạnh lắm.

Bà Đán:

- Ai mà sai nó vào đây do thám. Không lẽ ba nó?

Ông Đán:

- Không phải ba nó đâu. Tôi nghĩ cảnh sát... người ta thường cho con nít do thám để khỏi bị nghi ngờ.

Vừa nghe hai tiếng cảnh sát, Lướt giật nảy mình. Tại sao ông Đán lại sợ cảnh sát. Trong nhà này có gì, cảnh sát phải cho người vào đây do thám?

Ngọc Bích là ai?

Lướt sợ run toàn thân, nó ớn lạnh cả xương sống. Lướt tính chạy trốn nhưng nghị lực đã giữ nó lại. Nó phải đứng lại để nghe hết cuộc đối thoại giữa ông

bà Đán.

Bà Đán:

- Ông hay nghi bậy quá! Lượ và Ngọc Bích chỉ là hai đứa trẻ, chúng chả biết gì hết. Tôi thấy thằng Lượ dễ thương lắm.

Ông Đán:

- Chắc bà nhớ anh Lãm đã từng cho mình biết thằng Lượ là một đứa bé nguy hiểm.

Bà Đán:

- Tôi thấy thương thằng bé.

Ông Đán:

- Bốn phen của mình là canh chừng nó. Bà đừng nghĩ gì khác...

Bà Đán:

- Mình có thể làm khác được không?

Ông Đán:

- Không! Mình phải tuân lệnh anh Lãm.

Bà Đán:

- Tất cả khó khăn đều do bác thằng Lượ tạo ra. Tôi không hiểu tại sao bác nó lại mời nó...

Ông Đán:

- Có lẽ ông Hoàng từ chối không được. Thằng Lượ đòi đến Nha Trang chơi và ông Hoàng bắt buộc phải chấp thuận...

Lượ quá ngạc nhiên. Tất cả những điều ông bà Đán nói chuyện với nhau đều sai, hoàn toàn sai.

Tại sao bác Hoàng lại nói dối với người giúp việc của mình như thế?

Tại sao bác Hoàng hết sức tha thiết mời cháu lên đây chơi rồi lại bỏ đi trong ngày cháu đến?

Bác Hoàng bí mật quá!

Tại sao ông Đán lại nói phải tuân lệnh anh Lãm?

Lãm! Người này là ai mà có vẻ còn hơn quyền bác Hoàng nữa? Lãm! Lãm!

Lượ lẩm bẩm tên này và cố gắng ghi nhớ và óc.

Chợt một tia sáng bất ngờ loé vào óc Lượ: người bí mật theo dõi Lượ ở Saigon và trên chuyến tàu.

Lãm!... Người bí mật!... canh sát!.. Bác Hoàng! Ông Đán! Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong đầu làm Lượ choáng váng. Nó không còn nghe những gì ông bà Đán nói với nhau bên kia cánh cửa nữa. Nó cố gắng lấy lại bình tĩnh...

Giọng ông Đán bỗng trầm hẳn xuống:

- Tôi sợ con nhỏ Ngọc Bích cho thằng Lượ biết.

Ông Đán hạ thấp giọng nhỏ quá, Lượ nép mình vào cửa cố gắng lắng nghe mà vẫn nghe không được.

Thình lình, Lượm nghe bà Đán nói to có vẻ sợ:

- Nếu thế thì nguy quá!

Và ông Đán tiếp theo ngay;

- Để tôi ra biển xem tụi nó đang làm gì?

Lượm hoảng hốt... Chạy trốn... không kịp mà nếu để ông Đán nghi ngờ nghe lén cũng nguy! Lượm chỉ còn vài giây đồng hồ để giải quyết tình trạng nguy hiểm.

Lượm mím môi suy nghĩ. Chỉ nháy mắt Lượm mở cửa đi vào. Nó chạm ngay mặt ông Đán. Vừa thấy nó ông Đán nói to:

- Mày đó à? Về làm gì đó?

Lượm trả lời bình tĩnh:

- Tôi về lấy con dao ra biển kiếm hào.

Vừa nghe Lượm nói xong, bà Đán bèn chạy lấy ngay một con dao đưa cho Lượm.

Bà nói:

- Nè cháu!

Bà Đán lúc nào cũng có nụ cười với Lượm.

Ông Đán có vẻ nghi ngờ:

- Mày mới về à?

Ông nhấn mạnh tiếng mới. Biết rõ sự lo âu của ông Đán, Lượm nói trấn an:

- Tôi mới về tức thời.

Lượm nhấn mạnh hai tiếng tức thời.

Ông Đán hỏi:

- Mày đi chơi với con Ngọc Bích?

- Phải! Tôi và Ngọc Bích đi tìm hào.

Vừa nghe Lượm nói, bà Đán bèn ngó chồng.

- Đó! Ông thấy không! Hai đứa nó chỉ biết vui thôi mà.

Lượm hiểu rõ tất cả ý nghĩa trong lời nói của bà Đán.

Lượm chạy lên phòng riêng. Lượm ngã mình nằm dài trên giường, nó cần vài phút nghỉ ngơi để lấy lại tinh thần.

"Tôi sợ con nhỏ Ngọc Bích cho thằng Lượm biết..."

"Nếu thế thì nguy quá!" Ngọc Bích có thể cho nó biết chuyện gì mà bà Đán lại lo là "nguy quá"? Nhờ dữ kiện này, Lượm thấy tin tưởng người bạn gái mới quen của mình hơn. Nhất định Ngọc Bích sẽ giải đáp thành thực các thắc mắc của Lượm. Nhưng Lượm phải hỏi Ngọc Bích như thế nào?

Lượm lấy lại bình tĩnh. Phải ra biển gặp Ngọc Bích! Lượm phóng xuống nhà chạy như bay ra chỗ hẹn. Ngọc Bích đã biến mất, chỉ có sóng vỗ ào ào...

Thử Thách

Chương V

Lượ đoán có lẽ vì Lượ ở nhà lâu quá, Ngọc Bích chờ không được phải ra về. Lượ bèn tìm hào một mình.

Tuy nhiên, Lượ chỉ quên hiện tại chốc lát mà thôi. Bí mật đang dần vặt nó mấy ngày nay lại trở về với nó. Nó leo lên ngồi trên một tảng đá, hai tay ôm cằm, trán nhấn lại, nhìn ra biển cả mênh mông cho đến lúc trời sập tối.

Lượ mang hào tìm được về cho bà Đán. Bà Đán khen Lượ rồi rít. Cả ông Đán nữa... Thật là lạ. Ông Đán lại cũng khen Lượ nữa. Trong suốt bữa ăn, ông đối với Lượ rất là thiện cảm. Thái độ của ông Đán làm Lượ lại càng thêm hoang mang. Ăn xong, khi vào phòng riêng, Lượ ngồi một mình tự hỏi không biết cuộc đối thoại Lượ tình cờ nghe được cách đây vài giờ có đúng hay không, hay đó chỉ là do sự tưởng tượng phóng đại của mình.

Nếu Lượ viết thư kể cho mẹ nghe chuyện này, không biết mẹ có tin Lượ không? Nghĩ đến mẹ, Lượ thấy ảm cả lòng.

Trời đã tối hẳn. Lượ tắt đèn đi ngủ. Nếu như thường, nó đã ngủ ngon một mạch cho đến sáng. Nhưng có lẽ vì quá nhiều suy nghĩ về tình trạng hiện tại. Lượ trần trọc mãi ngủ không được. Bao nhiêu câu hỏi: "tại sao?" "Thế nào?" cứ quần quít rồi bời trong đầu nó. Lượ thao thức mãi. Thành linh, giữa đêm tối yên lặng âm u, Lượ nghe tiếng động cơ cano nổ ngay bờ biển trước nhà. Lượ ngồi nhồm dậy chạy ra cửa sổ cố mở to mắt xem chuyện gì. Trời tối mịt. Dù hết sức cố gắng Lượ chẳng thấy gì cả. Một lát sau, Lượ nghe nhiều tiếng xì xào, trong đó có tiếng nói của ông Đán, rồi tiếng cửa mở và tiếng chân người... Có lẽ là bác Hoàng về chăng? Biết đâu bác sốt ruột vì có cháu ở đây nên mới về gặp giữa đêm khuya như thế này. Lượ đã tỉnh ngủ hẳn. Lượ đứng dậy mở cửa phòng tính đi xuống nhà. Nhưng... cánh cửa vẫn không nhúc nhích dù Lượ vặn nắm cửa mấy lần. Người ta đã khóa cửa phòng và nhốt Lượ trong đó. Tại sao vậy? Tại sao ông Đán lại nhốt Lượ không cho Lượ gặp bác Hoàng? Lượ bỗng cảm thấy tức dữ dội. Nó muốn hét to lên, hét thật to cho bác Hoàng biết nó đang bị nhốt trong này. Nhưng, Lượ đã cố gắng tự chủ được, Lượ trở vào nhìn qua cửa sổ. Dù cặp mắt cố gắng hết sức để xuyên thủng bóng đêm, Lượ vẫn không thấy gì hết. Lượ cố lắng tai nghe... tiếng người lao xao hòa với tiếng sóng biển tạo thành một âm thanh lạ lùng giữa hòn đảo bí mật này. Biết đâu không phải là bác Hoàng, mà là một người khác? Nhưng dù bác Hoàng hay một người khác, tại sao người ta lại nhốt Lượ trong phòng?

Lượ không dám đốt đèn vì sợ ánh sáng làm người ta biết Lượ còn thức.

Lượ mò mẫm mở vali lấy ra chiếc đèn bấm Lượ mang theo từ Saigon.

Cầm cái đèn bấm, Lượ tiến ra phía cửa và chiếu ánh sáng vào ổ khóa.

Lượ quan sát thấy chìa khóa vẫn còn nằm trong ổ khóa ở phía ngoài. Có lẽ người ta đã quá vội nên quên cả lấy chìa khóa. Nếu Lượ tìm cách lấy được chìa khóa thì Lượ sẽ ra khỏi phòng dễ dàng và biết đâu nhờ đó Lượ sẽ khám phá được nhiều điều hay, Lượ suy nghĩ.

Lượ cho vòng tròn ánh sáng xuống dần phía cửa, cánh cửa cách mặt đất khoảng hai phân. Thấy vậy, Lượ bèn quyết định hành động.

Nó lấy một tờ giấy cạt tông dút phía dưới cửa. Nó đẩy tờ giấy đó ra ngoài chỉ chừa một chút xiu ở trong vừa đủ lấy tay kéo vào mà thôi.

Kế đó, nó lấy một cây bút chì dút vào ổ khóa tìm cách đẩy chỉ khóa rớt xuống. Nhưng dù cố gắng, Lượ vẫn không thành công, chiếc chìa khóa bên ngoài vẫn không nhúc nhích. Lượ chán nản, tính bỏ cuộc, Lượ ra phía cửa sổ ngồi thở dốc.

Một lát sau, cố gắng dồn hết mọi nghị lực, Lượ làm việc trở lại. Công việc này đúng là đòi hỏi nhiều kiên nhẫn và khéo léo. Một tay chiếu đèn bập, một tay sử dụng cây bút chì, Lượ nhẫn nại tìm cách dút chìa khóa vào khớp để đẩy nó rớt ra ngoài.

Vừa đến lúc Lượ chán nản tột độ thì chìa khóa từ từ được đẩy ra ngoài một cách hết sức tốt đẹp. Lượ đã thành công. Sự kiên nhẫn của Lượ đã được đền bù.

Lượ thận trọng đẩy chìa khóa ra ngoài. Chỉ chốc lát chiếc chìa khóa rớt xuống đất nằm trên tờ giấy cạt tông Lượ để lúc nãy.

Lượ kéo tờ giấy vào lấy chìa khóa.

Chỉ cần quay chìa khóa hai vòng, Lượ mở được cửa phòng ra ngoài. Tim Lượ đập thình thịch. Lượ đi nhẹ nhẹ ra ngoài.

Tối om và im lặng. Lượ đóng cửa phong lại và đặt chìa khóa và ổ khóa để mọi người khỏi nghi ngờ nó đã đi ra ngoài.

Lượ đi chân không về phía cầu thang và tiến từ từ xuống nhà. Lượ đi hết sức thận trọng. Chân chạm đất mà Lượ cũng không hay. Lượ đi ra phía cổng. Tất cả bây giờ đều im lặng hoàn toàn. Ông bà Đán dường như không có trong nhà. Nhờ bóng đêm Lượ lấy lại bình tĩnh đi mạnh dạn ra bờ biển.

Chiếc cano lạ đang nằm ven bờ biển. Lượ mò mẫm đến gần. Khi tiến sát cano, Lượ đọc thấy được giòng chữ vẽ trên cano: Nguyễn Văn Hoàng.

Đúng rồi! Bác Hoàng đã về nhà, nhưng bác Hoàng không chịu gặp cháu. Bác đã nhốt cháu trong phòng. Tại sao vậy? Tại sao? Tại sao? Lượ muỗm điên lên, nó chả hiểu gì cả.

Trong nhà hiện không có ai hết. Như thế bác Hoàng đã đi với ông bà Đán, nhưng đi đâu?

Thử Thách

Chương VI

Lượt ngồi trên cát nhìn ra biển tối đen. Gió biển thổi lạnh buốt làm Lượt run lên cầm cập. Tuy nhiên, Lượt vẫn cố gắng ngồi chờ đợi.

Quả nhiên, chỉ độ nửa giờ sau, Lượt nghe tiếng cano trở về. Trong bóng đêm, chiếc cano hiện ra càng lúc càng to dần. Đúng là chiếc cano của ông Đán. Khi cano vừa cập bến, Lượt phóng mình núp nhanh bên một tảng đá, nhưng bóng đêm đã cản trở Lượt rất nhiều, Lượt chẳng thấy rõ gì hết, Lượt chỉ thấy bóng ba người khiêng những thùng khá to lên bờ. Chốc lát có lẽ đã khiêng hết, ba người ấy lại lên cano rồi mở máy chạy ngay ra khơi. Lượt chạy nhanh lên một tảng đá cao nhứt nhìn theo. Dù chân chạm phải những hòn đá nhọn đau nhói, Lượt vẫn không để ý, nó cố gắng với bất cứ giá nào theo dõi cho được hướng đi của cano. Lượt mệt nhoài. Gió biển thổi lướt vào da mặt Lượt. Lượt ngồi bó gối theo dõi các chuyển đi về của cano. Lượt đếm đúng ba lần. Đến lần thứ ba, Lượt thấy cano không di chuyển nữa nên Lượt vội vàng chạy về nhà và vào ngay phòng ngủ. Nó khóa cửa phòng lại và rút chìa khóa ra ngoài nhờ kẻ hở phía dưới cửa.

Nó muốn làm như chìa khóa bị rớt xuống đất. Nó phải làm như thế gì không còn cách nào khác hơn.

Ngồi cạnh cửa sổ, Lượt cố gắng lắng nghe những tiếng động dưới nhà.

Tiếng ông Đán nổi rõ giữa đêm khuya:

- Ngày mai phải không?

- Phải, ngày mai!

Tiếng đáp lại của một người nổi lên the thé, đúng là giọng một người đàn ông nói giọng nữ.

Lượt nghe tiếng động cơ cano nổ dòn rồi nhỏ dần... nhỏ dần đến lúc mất hẳn trả lại sự im lặng cho đêm khuya.

Lượt leo lên giường, kéo chăn đắp và nhắm mắt lại làm như đã ngủ mê.

Đúng như Lượt tiên đoán, chỉ vài phút sau, Lượt nghe nhiều tiếng chân bước nhẹ nhẹ lên lầu và dừng lại trước cửa phòng Lượt. Lượt nghe ông Đán càu nhàu vài tiếng khó hiểu, rồi tiếng động chìa khóa quay trong ổ khóa. Lượt run toàn thân nhưng cố gắng bình tĩnh. Nếu ông Đán nghi ngờ thì...

Lượt nhắm mắt, thở đều hòa như một người đang ngủ thật sự.

Lượt nghe ông Đán thì thầm:

- Nó ngủ rồi?

Giọng bà Đán nhẹ như ru:

- Thằng bé dễ thương quá mà sao ông cứ nghi ngờ nó?

Lượt nghe tiếng cửa phòng khép lại và tiếng chân bước ra khỏi phòng.

Thế là thoát! Lượt thở phào. Mưu kế của Lượt đã thành công.

Lượ đuổi hai tay hai chân và cố gắng tìm giấc ngủ. Lần này nó muốn ngủ thật sự. Giữa lúc nó đang chập chờn, một ý nghĩ bỗng loé sáng vào đầu nó như điện xẹt: trong mấy lần đi chuyển, chiếc cano đều hướng về phía cái hang bí mật trên đảo, cái hang mà ông Đán nói xưa kia là sào huyệt của bọn cướp biển.

Sáng hôm sau, Lượ thức dậy rất trễ. Lượ vừa xuống nhà thì bà Đán gọi nó hết sức vồn vã:

- Cháu! Đánh răng súc miệng đi cháu. Rồi ăn quà sáng, bác làm sẵn cho cháu đây.

Lượ thấy mến bà Đán. Nhiều lúc nó đã coi bà Đán như là một đồng minh đắc lực của nó trong việc khám phá bí mật này dù bà Đán đã đồng ý nhốt nó trong phòng và dường như có dấu điểm điều gì.

Lượ ăn bánh mì chấm cà phê sữa ngon lành. Bà Đán nhìn nó ăn với vẻ hết sức âu yếm. Chờ Lượ vừa ăn xong, bà Đán nói:

- Cháu! Có thư ở Saigon gửi ra nè! Có lẽ thư của má cháu...

Lượ mừng rỡ:

- Dạ, cảm ơn bác!

Lượ cầm bức thư chạy ngay lên phòng riêng. Nó muốn đọc thư mẹ một mình và trả lời cho mẹ ngay.

Khi Lượ tính xé thư ra thì nhận thấy nhiều vết keo lạ dính trên bao thư. Nó quan sát kỹ, thấy dường như thư đã bị bóc rồi được dán lại.

Ai đã xem bức thư của Lượ? Ông Đán? Bà Đán? Hay má Lượ đã vì một lý do nào đó đã bóc thư ra rồi dán lại?

Lượ chờ nhận được bức thư thứ hai của mẹ rồi mới trả lời các câu hỏi đó. Nếu lần thứ hai thư vẫn bị bóc như thường, nhất định thủ phạm là ông bà Đán vì má nó không có lý nào lại làm như vậy một lần nữa.

Trong thư, mẹ dặn Lượ phải ráng ăn ở ngoan ngoãn cho bác vừa lòng. Lượ thấy thương mẹ quá. Mẹ lúc nào cũng lo lắng từng chút cho con. Lượ nhất định sẽ không cho mẹ biết những điều lo nghĩ của mình. Lượ vừa tính viết thư trả lời mẹ thì một hòn đá nhỏ bị ai liệng rớt vào phòng Lượ một cái bịch. Lượ thấy một mảnh giấy bao ngoài một hòn sỏi đang nằm ở chân giường.

Lượ cầm lên và mở mảnh giấy. Một giòng chữ dịu dàng hiện ra:

Bích không thể vào nhà được. Bích đợi anh ở chỗ hôm qua. Sẽ giải thích nhiều với anh.

Ngọc Bích.

Vì muốn biết tại sao hôm qua Ngọc Bích lại bỏ về nửa chừng, Lượ vội vàng chạy đến chỗ hẹn ngay.

Vừa đến chỗ hẹn, Lượ thấy Ngọc Bích đã đứng đó từ bao giờ.

- Anh có nhận được viên sỏi của Bích?

- Có! Vì thế tôi đến đây ngay!

Ngọc Bích thận trọng quan sát chung quanh rồi nói với Lượ:

- Hôm qua Bích phải thất hứa với anh bỏ về nửa chừng là vì...

Lượ nói:

- Bích làm tôi đi kiếm hào có một mình.

Ngọc Bích nghiêng đầu:

- Bích phải bỏ đi là vì trong lúc anh về nhà lấy dao, ông Đán đã đến đây.

Ông ấy la Bích và nói nếu Bích ở đây chờ anh, ông ấy sẽ đập Bích vỡ sọ.

Ông ấy không muốn anh quen với Bích.

"Phải! Ông Đán không muốn Lượ quen với Bích là đúng vì sợ Bích nói với Lượ điều bí mật mà Lượ cần biết. Nhưng Bích biết điều bí mật gì? Làm thế nào để Bích hiểu rõ thắc mắc của Lượ?"

- Ông Đán làm Bích hết hồn! Trong lúc Bích đang chờ anh thì ông Đán đứng sau lưng Bích từ bao giờ... Bích không hiểu ông ấy đến bằng ngã nào?

Lượ có vẻ suy nghĩ:

- Ông ấy chỉ có thể đến trong thời gian tôi đi lấy dao...

Lượ không muốn cho Bích biết Lượ phải vào phòng riêng nghỉ giây lát vì khủng hoảng tinh thần bởi những điều Lượ nghe lóm được.

Nhớ đêm qua, Lượ hỏi Bích:

- Bích thấy ông ấy theo hướng nào tới đây?

- Bích đã nói với anh là ông ấy đứng sẵn ở phía sau lưng Bích. Theo Bích, ông ấy đến đây bằng ngã khác...

"Đúng! Ông Đán phải đến đây theo ngã khác mà ngã khác đó phải là ngã tắt thì mới nhanh như thế được. Nhưng ngã tắt nào?"

Lượ lại quan sát chung quanh. Vừa thấy cái hang, Lượ hỏi Bích:

- Bích có nghĩ là ông ấy đến đây từ phía cái hang kia không?

Ngọc Bích gật đầu.

"Nếu ông Đán từ phía hang tới thì..." Lượ vừa thấy một tia sáng phát ra từ ngõ tối. Đêm qua Lượ thấy cano di chuyển về phía cửa hang mấy lần.

Lượ bỗng nhiên nói to:

- Tôi với Bích đến cửa hang xem thử coi.

Ngọc Bích gật đầu chấp thuận liền nhưng vẫn e ngại:

- Bích sợ ông Đán thấy.

Lượ cả quyết:

- Bích không sợ gì cả, có tôi!

- Nhưng cũng nên thận trọng...

Hai đứa trẻ leo các tảng đá đi lần đến cửa hang. Nơi đây khá cao, đứng từ đó có thể quan sát cả một vùng đảo và một vùng biển mênh mông. Lượ nghĩ ông Đán hôm qua phải dùng ngã tắt mới đến đuổi Bích nhanh chóng được.

Ngã tất đó nhất định có liên hệ với cái hang này. Bỗng một ý nghĩ loé lên trong đầu, Lượ hỏi Ngọc Bích:

- Bích dám thám hiểm hang sâu không?

Ngọc Bích trả lời ngay:

- Dám chứ! Bích đã tính thám hiểm lâu rồi nhưng ba cấm vì sợ đất lở và hơn nữa chưa có đồng chí.

Lượ cười:

- Bây giờ có rồi phải không?

Ngọc Bích cũng cười theo Lượ. Tiếng cười hai đứa trẻ vang lên giữa vùng đảo hoang vu.

Ngọc Bích nói:

- Đúng là mình thám hiểm trung tâm quả đất y như truyện của Jules Verne vậy.

Lượ mỉm cười:

- Mình sẽ không vào sâu đâu... để tránh nguy hiểm. Nhưng, nhưng như thế cũng thú lắm phải không Bích?

- Phải!.. nhưng phải có đèn bấm chứ anh vì trong đó tối lắm. Chiều nay mình vào hang nghe.

- Mấy giờ?

- Hai giờ! Chiều nay gặp nhau ở đây đúng hai giờ nghe.

- Dạ!

- Thôi bây giờ mình chia tay. Chiều nay gặp lại.

Hai đứa trẻ từ giã nhau...

"Nhưng như thế cũng thú lắm phải không Bích" Tuy nói thế nhưng Lượ lại nghĩ khác. Nó muốn tìm được cái chìa khóa mở cửa bí mật của bác Hoàng khi vào thám hiểm hang.

Thử Thách

Chương VII

Lượ đến chỗ hẹn trước tiên. Trời trưa ngày thật đẹp, trong vạt Lượ ngồi trên một tảng đá đợi Ngọc Bích. Nhìn ra khơi, hút tâm mắt, Lượ thấy vài chiếc tàu đang di chuyển. Biển cả thật đẹp và thật hùng vĩ. Lượ ngồi độ mười phút thì Ngọc Bích đến. thấy Lượ, Ngọc Bích nói:

- Chắc anh đợi lâu lắm? Bích đến trễ.

Lượ mỉm cười:

- Không! Bích đâu có đến trễ! Tại tôi đến sớm. Bích vẫn giữ ý định thám hiểm hang sâu chứ?

- Bộ anh muốn nói Bích chưa chi muốn bỏ cuộc à?

Lượt cười:

- Không! Nào, mình đi! Tôi có đem theo đèn bấm đây.

Hai đứa trẻ mạnh dạn bước vào hang. Lượt và Ngọc Bích đi thận trọng từng bước một. Hang chỉ rộng lớn độ mười thước đầu mà thôi, sau mười thước đó, lòng hang có thắt lại như một đường hầm. Đất ẩm ướt. Không khí trong hang lạnh lẽo nghịch hắt không khí oi bức bên ngoài, Lượt bỗng cảm thấy ớn lạnh. Nó nói với Ngọc Bích:

- Bích tính đi tới nữa không? Hay mình đi ra?

Ngọc Bích cương quyết:

- Đi ra sao được anh? Mình phải đi tới chớ mình chưa khám phá được điều gì mà!

Hai đứa trẻ đi sâu vào hang. Tối om! Lượt phải chiếu đèn bấm mới thấy đường. Ánh sáng làm một đàn chuột chạy tung toé. Không khí càng lúc càng nặng nề khó thở.

Đang đi, Lượt ngừng lại. Nó thì thầm với Ngọc Bích:

- Có phải mình là người đầu tiên vào đây không, từ khi bọn cướp biển không còn hoạt động?

Ngọc Bích ngẩng đầu nhìn Lượt.

- Làm sao biết được hả anh?

Lượt và Ngọc Bích thận trọng tiến tới. Chúng đi dè dặt từng bước một. Độ vài phút sau, chúng thấy đường hầm tách ra làm đôi theo hình chữ Y. Ngọc Bích hỏi Lượt:

- Anh! Mình đi theo hướng nào?

Ngần ngại giây lát, Lượt quyết định theo hướng phải. Đường hầm phía phải có dốc xoay xoay tương đối dễ đi. Lượt và Ngọc Bích thấy lòng đường hầm dần dần lại mở rộng ra chứ không co thắt lại nữa. Nhiều mô đất hiện ra trước mặt hai đứa trẻ.

Thình lình, Ngọc Bích nói có vẻ ngạc nhiên:

- Hang này đâu có bỏ hoang? Anh xem kìa?

Lượt ngạc nhiên trước lời nói của Ngọc Bích:

- Điều nào chứng tỏ em nói hang này không bị bỏ hoang?

- Kìa!

Theo ngón tay chỉ của Ngọc Bích, Lượt cúi xuống đất lượm một tàn thuốc đang cháy dở.

Lượt nói:

- Đúng rồi! Hang này có người. Và hiện có người đang ở trong hang... người đó mới ở đây.

Sự phát giác hang có người không bị bỏ hoang làm Lượt và Ngọc Bích vững tâm hơn nhưng lại lo sợ hơn, vững tâm vì hang này có người không sợ các

tai nạn bất trắc như thú dữ, lo sợ vì chưa biết người trong hang này là ai, lành hay dữ.

Ngọc Bích đưa ý kiến:

- Anh có nghi ông Đán vào đây không?

Không trả lời, Lượm hỏi lại Ngọc Bích:

- Mình tiếp tục đi hay trở lại?

Cả hai đều chấp thuận tiến tới. Chúng có vẻ thận trọng hơn trước. Đi được một chốc, cả hai khám phá được thêm một điều mới. Lần này do Lượm thấy trước. Những vết giày mới tinh đang nổi rõ trên mặt đất ẩm ướt.

Hai đứa trẻ ngó nhau. Chúng do dự chưa biết phải hành động ra sao thì...

Lượm bỗng tắt đèn bấm, nắm tay người bạn gái kéo núp vào một mô đất nhô ra ở vách hang. Lượm thì thâm bên tai Ngọc Bích:

- Bích có nghe gì không?

Nhiều tiếng động ở phía cuối đường hầm nổi lên đều đều rót vào tai hai đứa trẻ. Những tiếng động càng làm hang tăng thêm vẻ âm u huyền bí.

Ngọc Bích xúc động, thở hào hển:

- Cái gì vậy anh?

Tiếng động càng lúc càng rõ hơn. Trong bóng tối âm u, một luồng ánh sáng chợt xuất hiện ở một ngõ quẹo đường hầm. Luồng ánh sáng này như đang lướt nhẹ nhàng trong không khí và tiến dần về phía Lượm và Ngọc Bích. Hai đứa trẻ núp mình vào mô đất không động đậy.

Ánh sáng và tiếng động kỳ dị làm Ngọc Bích run sợ. Cô bé phều phào:

- Ma! Có lẽ ma anh ơi!

Lượm trấn tĩnh Ngọc Bích:

- Bích đoán sai rồi! Ma không biết hút thuốc.. mà không biết đi giày...

- Nhưng...

- Bích đừng nói nữa, họ tới rồi!

Lượm kéo Ngọc Bích núp sát mình vào vách hang hơn nữa.

Một người đang đẩy một chiếc xe cút kít trên có một thùng gỗ có vẻ khá nặng. Một người cầm đèn bấm đi theo cạnh bên. Người đẩy xe là ông Đán. Người cầm đèn bấm đi theo là... Lượm lấy tay dụi mắt. Lượm làm sao quên được. Chính là người bí mật đã theo dõi Lượm. Dù cố gắng nén xúc động, Lượm vẫn cảm thấy tim mình đập thành thịch.

Khi hai người đi qua khỏi chỗ núp vài chục thước, Lượm kéo Ngọc Bích chạy vội theo. Ngọc Bích hỏi Lượm:

- Họ chở thùng gì vậy?

Lượm không trả lời nói với Ngọc Bích:

- Mình theo dõi họ, xem họ làm gì.

Hai đứa trẻ thận trọng từng bước một theo dõi ông Đán và người bí mật.

Thình lình Lượm thở ra:

- Ngừng lại Bích!

Ông Đán và người bí mật bỗng nhiên ngừng lại. Ông Đán giờ cao đèn bấm cho vòng ánh sáng chiếu trên cao và hai bên vách hầm. Lượ và Ngọc Bích chưa biết ông ta muốn làm gì thì...

Ông Đán nhanh nhẹn bấm nút kéo cửa sắt đóng cái rầm. Cửa sắt kín mít bưng ngăn cách hoàn toàn Lượ và Ngọc Bích với thế giới bên kia. Lúc vào hang Lượ không chú ý cửa sắt này. Có lẽ đây là một hệ thống buôn lậu đại qui mô có tổ chức hết sức khoa học, và có lẽ do bác Hoàng điều khiển? Trời ơi! Không lẽ bác Hoàng của Lượ lại đi buôn lậu?

Bản năng sinh tồn nổi dậy Lượ nhào tới đập cửa sắt và đồng thời kêu to vang dội. Cái cửa sắt không lồ không nhúc nhích. Tiếng kêu của Lượ chỉ bị dội lại chớ không vượt qua bên kia. Lượ cố tìm cách mở cửa nhưng mở không được.

Ngọc Bích hoảng hốt tột độ:

- Mình bị nhốt trong này rồi! Làm sao bây giờ hả anh?

Mặt cô bé xanh như tàu lá. Lượ nắm chặt tay Ngọc Bích. Nó cố gắng bình tĩnh:

- Họ không thể nào nghe mình kêu được!

Tuy nói thế, Lượ lại nghĩ khác:

"Nhưng như thế cũng may, vì nếu lỡ họ nghe được thì không biết số phận chúng sẽ ra sao? Chúng dám bị thủ tiêu lắm. Các tổ chức buôn lậu thường giết những người nào biết được bí mật của chúng". Lượ rùng mình khi nghĩ đến điều đó. Tiếng nói run run của Ngọc Bích lại vang dội bên tai;

- Làm sao bây giờ hả anh?

Lượ là người chủ trương cuộc thám hiểm này. Lượ phải chịu mọi hậu quả. Bao nhiêu trách nhiệm phải nhận lãnh hết. Làm sao bây giờ? Lượ mím môi suy nghĩ..

Ông Đán và người bí mật đi vào hang từ ngõ nào? Biết đâu không phải do ngõ Lượ và Ngọc Bích vào? Như thế, nếu ra ngõ cũ không được thì theo ngõ đó nhất định sẽ tìm được lối thoát.

Lượ quyết định quay trở lại. Hai đứa đi thật nhanh vì chúng tôi còn sợ sệt gì nữa, ngoài vấn đề tìm cho được lối ra. Thình lình một con chuột phóng vào chân Ngọc Bích làm cô bé la "oái" và suýt bị té xuống đất nếu Lượ không đỡ kịp. Ngọc Bích bây giờ có vẻ sợ rõ. Mặt cô bé xanh xám trong bóng tối. Hai đứa trẻ dò dẫm đi. Thình thoảng Ngọc Bích lại hỏi Lượ:

- Anh! Anh chắc mình tìm được lối ra không anh?

Hề Ngọc Bích hỏi như thế, Lượ trả lời ngay một cách cương quyết là chắc chắn tìm ra lối thoát được, tuy trong thâm tâm, nó còn lo sợ hơn cả Ngọc Bích nữa.

Vòng tròn ánh sáng phát xuất từ chiếc đèn bấm trong tay Lượ nhún nhảy

trên mặt đường hầm. Đường hầm càng lúc càng ẩm ướt làm nổi bật rõ các vết chân mà Lượ và Ngọc Bích vừa đi qua để lại.

Cả hai đứa đi được khoảng hai trăm thước cũng chẳng thấy tia sáng gì hy vọng cả. Đường hầm vẫn sâu hun hút và tối âm u. Nếu không nhờ chiếc đèn bấm, Lượ và Ngọc Bích chẳng thấy gì hết. Ngọc Bích phều phào:

- Chắc mình đang đi dưới đáy biển? Không lẽ ông Đán từ dưới đáy biển đi lên?

Ngọc Bích vừa nói xong thì... Một tiếng ầm nổ vang. Đất dường như chuyển mình và rơi trên đầu hai đứa lộp bộp đồng thời nước từ đâu tràn vào...

Lượ hoảng hốt la to:

- Bích! Coi chừng...

Lượ vừa nói xong, thì một tiếng ầm khác dữ dội hơn lại nổi lên và những tảng đất khổng lồ rơi vào mình Lượ. Lượ ngã nhào xuống đất.

Thử Thách

Chương VIII

Lượ chỉ bị đau mà thôi. Nó chưa bất tỉnh. Lượ có gắng ngồi dậy. Nhưng chiếc đèn bấm đã rơi khỏi tay nó từ bao giờ. Bóng tối đã trở về hoàn toàn. Lượ chẳng thấy gì hết. Nó chỉ nghe tiếng nước chảy "ục! ục!" từ xa dội về. Bây giờ Lượ mới cảm thấy sợ thực sự, nó gọi to:

- Ngọc Bích! Ngọc Bích! Bích ở đâu? Bích có nghe không?

Vài tiếng rên nho nhỏ đáp lại lời gọi của Lượ.

- Bích bị thương phải không?

Không nghe tiếng trả lời, Lượ bò trên đất tìm Ngọc Bích. Đất bây giờ ướt nhẹp, bùn trơn trượt. Một tay Lượ chạm vào mặt Ngọc Bích. Ngọc Bích đã bất tỉnh, Lượ mò mẫm chung quanh tìm đèn bấm. May mắn Lượ gặp được chiếc đèn bấm chưa bị hư.

Vừa bật đèn lên, Lượ thấy Ngọc Bích nằm xoài trên mặt đất, một giòng máu tươi đang chảy trên trán. Mặt đất đã biến mất dưới một màu nước đen xít. Nước biên đã tràn vào hang.

"Chạy mau đi? May ra còn kịp!" Bản năng sinh tồn ích kỷ hồi thúc Lượ.

Nước dâng lên đến mắt cá. Ngọc Bích vẫn nằm bất động. Lượ muốn quay trở lại, chạy trốn để khỏi bị chết đuối nhưng tình cảm và lý trí đã làm Lượ bỏ ý định đó. Lượ không thể nào bỏ rơi cô bạn gái của mình được. Cùng thoát hoặc cùng chết cả! Thời gian đã cấp bách quá rồi. Nước dâng lên thật mau. Phần nửa người Ngọc Bích đã bị ngập dưới nước. Lượ nghiêng mình sát mặt Ngọc Bích:

- Bích! Bích!

Ngọc Bích vẫn bất động.

Nước vẫn dâng đều. Làm sao bây giờ? Trước tình thế nguy hiểm, Lượ run sợ vô cùng. Nó phải cứu cho được bạn dù với bất cứ giá nào. Nó phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về tình trạng này.

Lượ đỡ Ngọc Bích dậy. Nước đã dâng tới đầu gối nó. Nó rọi đèn chung quanh. Nó thấy một cây đà to đang trôi trên mặt nước. Cứu tinh đây rồi! Cây đà này sẽ cứu được Ngọc Bích. Lượ cố gắng hết sức đặt Ngọc Bích nằm trên cái bè bắt đắc dĩ rồi từ từ đẩy bè đi tới. Nước dâng càng lúc càng cao. Nước dâng mãi, dâng hoài. Nước đã lên tới ngực Lượ, Lượ đi rất khó khăn, lại còn phải đẩy chiếc bè nặng nề nữa.

Thình lình, Lượ hụt chân. Mặt đất đã vượt khỏi chân Lượ. Lượ phải vừa lội vừa đẩy bè. Vì hụt chân bất ngờ, Lượ đã đánh rơi chiếc đèn bấm xuống nước. Nguồn ánh sáng hy vọng đã tắt!

Tay nắm cái đà có Ngọc Bích nằm trên, Lượ lội trong bóng đêm.

Lượ cảm thấy nước vẫn dâng đều. Chỉ chốc lát nước sẽ tràn ngập hầm. Lượ và Ngọc Bích cả hai sẽ chết ngộp mất tích. Tuy nhiên Lượ vẫn không tuyệt vọng. Nó không có ý nghĩ bỏ rơi Ngọc Bích nữa. Nó quyết phải đi tới cùng, nó phải cứu cho được Ngọc Bích hoặc là chết.

- Phải đi tới cùng...

Lượ la to trong bóng đêm để lấy lại can đảm.

Thình lình, cũng bất ngờ như lúc bị hụt chân, chân Lượ bỗng chạm đất.

Lượ mừng rỡ. Mực nước đã xuống rõ ràng. Lượ còn nhận thấy đường hầm đang lên dốc nữa. Như thế chỉ cần ráng đi một chút nữa là thoát khỏi bị chết ngộp trong nước. Bóng tối vẫn chế ngự hoàn toàn. Để tránh nguy hiểm cho Ngọc Bích, Lượ tiến ra phía trước kéo bè đi tới thay vì ở phía sau đẩy như lúc này. Một tay kéo bè, một tay quơ qua quơ lại phía trước, Lượ đi như một người khiếm thị. Bỗng Ngọc Bích rên khe khẽ.

Sau gần một giờ chìm trong nước lạnh buốt, Lượ cảm thấy mệt tới cùng, đôi chân cứ muốn xụi xuống. Lượ cảm thấy cả thân mình như bị tê liệt hoàn toàn.

Thình lình, đất lại mất hút dưới tầm chân của Lượ. Thôi rồi! Lần này thế là hết! Lượ đã đuối sức rồi! Cả hai sẽ bị chôn vùi trong hang này. Nước lại tràn vào nữa sao? Chắc lại sụp đất nữa? Đang nằm trên cây đà, dường như Ngọc Bích đã hơi hồi tỉnh. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Ngọc Bích rên khe khẽ vài tiếng rõ rệt:

- Má ơi!... má ơi!....

Tiếng gọi trong cơn mê sáng của Ngọc Bích đã làm Lượ hồi sinh khi sắp gần kiệt lực. Lượ hỏi Ngọc Bích:

- Bích! Bích tỉnh rồi phải không?

Ngọc Bích khẽ cựa mình:

- Anh Lượ đó hả? Mình đang ở đâu hả anh?

Lượ nói nho nhỏ:

- Bích đừng sợ! Chẳng có gì hết! Vừa xảy ra một tai nạn đất sụp! Nhưng chúng ta sẽ thoát...

Ngọc Bích lại rên:

- Em đau đầu quá!

- Bích đừng động đây! Sắp ra khỏi đây bây giờ...

Sắp ra khỏi đây bây giờ? Nhưng làm sao ra khỏi đây được? Câu hỏi này đã làm Lượ càng thêm tuyệt vọng. Tuy nhiên, Lượ lại cảm thấy mực nước đang hạ xuống dần dần, hạ xuống một cách rõ rệt.

Mực nước từ ngang vai Lượ xuống dần tới giữa ngực Lượ. Lượ càng đi tới, mực nước càng xuống thấp. Lượ lại cảm thấy đường hầm càng lúc càng lên dốc. Chốc lát chiếc bè đã nằm sát mặt đất không còn nước để di chuyển nữa. Lượ cố gắng đẩy bè tới nhưng vẫn không được, Lượ gọi Ngọc Bích:

- Bích! Bích! Bích có nghe tôi gọi không?

Bích cựa mình, Lượ đỡ Bích ngồi dậy.

- Bích có sao không? Đầu có bê không?

Bích trả lời yếu ớt:

- Không sao anh à! Chỉ hơi đau thôi.

Lượ cố gắng bình tĩnh:

- Bích rán đi được không?

Lượ nắm tay Bích dẫn Bích đi tới. Đất càng lúc càng khô ráo. Lượ đã quen đi trong bóng tối và đi rất tự nhiên.

Không khí càng lúc càng trở nên dễ thở và ít nặng nề hơn. Lượ cảm thấy không khí trong lành hơn và có mùi biển ở ngoài. Lượ mừng rỡ. Nếu đúng như Lượ nghĩ, lối thoát sẽ không còn bao xa nữa.

Quả nhiên, trước mặt Lượ hiện ra một vùng ánh sáng: đúng rồi! Ánh sáng của mặt trời, ánh sáng của tự do, của giải thoát!

Lượ reo lên:

- Ngọc Bích! Kia! chúng ta đã thoát rồi! Hết lâm nguy rồi!

Ngọc Bích cũng mừng rỡ không kém Lượ. Cô bé quên cả đau buồng tay

Lượ chạy nhanh tới phía trước.

Lượ chạy theo bèn gót Ngọc Bích. Chỉ còn ba chục thước... hai chục thước,... mười thước... thoát!

Lượ ngã nhào trên cát nghỉ mệt. Ngọc Bích ngồi cạnh bên. Sức sống đã trở về với Lượ. Lượ hỏi cô bạn gái:

- Bích thấy người thế nào?

Ngọc Bích mỉm cười:

- Không sao đâu anh! Bây giờ Bích hết sợ rồi! Ghê quá! Bích bất tỉnh lâu

không anh?

Một vết trầy khá to nổi trên mặt Ngọc Bích. Lượ hỏi:

- Bích có đau không?

Ngọc Bích đáp:

- Hơi hơi, không có gì đáng ngại đâu anh.

Ngọc Bích ngập ngừng nói tiếp:

- Cảm ơn anh đã cứu mạng Bích.

- Có gì mà Bích cảm ơn. Mình cùng chung trách nhiệm mà. Hơn nữa đó là bổn phận...

- Nhưng anh có thể bỏ rơi Bích và thoát nguy một mình.

- Thôi! Bích đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Bây giờ mình phải tìm cách về nhà.

Bích có biết mình đang ở đâu không?

Làm sao Ngọc Bích không biết được. Ngọc Bích là người sinh đẻ ở đây mà. Ngọc Bích dẫn Lượ đi ven biển. Mặt trời đã xuống thấp tận chân trời. Có lẽ đã gần bảy giờ chiều rồi. Lượ và Ngọc Bích đã bị kẹt trong hang suốt mấy tiếng đồng hồ. Lượ và Ngọc Bích lấy nước biển rửa những chỗ dơ và trầy trụa trên người.

Ngọc Bích lo âu:

- Nếu ba Bích biết Bích vào hang thế nào Bích cũng bị đòn.

Suy nghĩ một lát, Ngọc Bích nói tiếp:

- Bích sẽ nói với ba Bích bị té vào đá... Còn anh?

- Tôi cũng nói như vậy... Bích nhớ rán giữ kín đừng cho ai biết nghe?

Hai đứa dẫn nhau về nhà. Tới một ngã rẽ, hai đứa chia tay nhau và hẹn sáng mai sẽ gặp lại ở chỗ hẹn cũ.

Nhìn Ngọc Bích đi khuất sau các tảng đá xong, Lượ theo con đường mòn đi về nhà. Vừa thấy Lượ, bà Đán la to có vẻ ngạc nhiên:

- Trời ơi! Cháu đi đâu mà ra như thế này?

Lẽ dĩ nhiên, Lượ phải nói dối. Nó nói với bà Đán nói bị trượt chân té từ trên một tảng đá cao xuống đất.

Bà Đán âu yếm sờ sờ Lượ nhưng Lượ từ chối:

- Bác để cháu lên phòng nghỉ! Cháu mệt quá...

Lượ đã bót cảm động trước những sự vồn vã của bà Đán vì... ít nhất bà Đán cũng là đồng lõa của hai người: ông Đán và người bí mật. Nhưng bà Đán đồng lõa về vụ gì?

- Cháu hãy ăn đi đã! Bác nấu cho cháu cháo cá biển ngon lắm! Ăn đi rồi nghỉ!

Lượ không nói nhưng nó vẫn cố gắng ăn. Ăn xong, Lượ lên phòng riêng ngay.

Lượ không nằm nghỉ, Lượ tựa tay vào cửa sổ phòng nhìn ra biển cả. Nhiều ý nghĩ quay cuồng trong đầu Lượ. Nhiều câu hỏi xuất hiện làm Lượ muốn

bể cả đầu... Tại sao bác Hoàng lại mời Lượ vào ở một ngôi nhà bác không bao giờ có mặt? Tại sao bác không cho Lượ gặp mặt? Bác Hoàng muốn gì? Người bí mật theo dõi Lượ là ai? Ông Đán và người đó làm gì trong hang? Câu hỏi cuối cùng Lượ đã giải đáp được khá dễ dàng. Những chiếc cano di chuyển ban đêm và sự kiện xảy ra trong hang đã chứng tỏ sự suy luận của Lượ đúng: đó là một ổ buôn lậu. Cái hang bí mật, nếu đúng xưa kia là sào huyệt bọn cướp biển, thì bây giờ là sào huyệt của bọn buôn lậu và cách tổ chức máy móc trong hang - cái cửa sắt - đã cho biết đây là một cơ sở buôn lậu qui mô tổ chức rất khoa học, nhà chức trách khó khám phá nổi. Nhưng họ buôn lậu gì? Súng ống? Thuốc phiện Cần sa? Thuốc nổ? Lượ run lên khi nghĩ đến điều này. Lượ càng run hơn nữa khi một câu hỏi khác bất ngờ loé trong đầu Lượ: phải chăng bác Hoàng của Lượ là đảng trưởng của đảng buôn lậu này? Không! Không! Bác Hoàng không thể nào đi buôn lậu được! Nếu bác Hoàng đi buôn lậu, đời nào bác lại mời người cháu ra đây để tiết lộ bí mật? Lượ ngã xuống giường thiếp đi.

Sáng hôm sau, Lượ đã thức dậy rất trễ. Lượ uể oải xuống nhà. Lượ gặp ông Đán đang ngồi trầm ngâm cạnh bà Đán. Vừa thấy Lượ, ông Đán hỏi Lượ với giọng hằn học: - Hôm qua mày bị té à? Có bị gãy cổ không? Lượ không đáp chỉ gật đầu. Bà Đán đối với Lượ thiếu vẻ vồn vã thường lệ. Ăn qua loa miếng bánh mì xong, Lượ cho ông bà Đán biết nó đi tắm. Hôm nay nó đã có chủ định. Nó quyết theo dõi hành động của ông Đán suốt ngày hôm nay. Lượ làm bộ đi tắm. Vừa ra khỏi nhà nó liền núp ngay vào một lùm cây rậm rạp và dòm vào nhà. Quả nhiên chỉ độ mười phút sau, Lượ thấy ông Đán đi ra với vẻ hết sức vội vã. Mặt ông Đán đầy vẻ lo âu. Lần này Lượ nắm vai chủ động. Ông Đán không ngờ bị Lượ theo dõi. Ông đi thẳng về phía hang. Lượ theo ông Đán bèn gót. Tới cửa hang ông Đán đứng ngẩn ngừ giây lát rồi đi thẳng vào. Sau vài phút do dự, Lượ cũng vào hang luôn. Lượ hết sức thận trọng đề phòng ông Đán biết mình bị theo dõi. Ông Đán đi sâu vào hang. Ông rọi đèn bấm để rõ đường. Tới chỗ cửa sắt hôm qua, ông Đán mở khóa, đẩy cửa qua một bên và tiến về phía đất sụp hôm qua. Lượ thấy ông Đán đứng yên lặng quan sát chỗ đất sụp, hồi lâu rồi ông quay trở lại. Hết hồn, Lượ núp sát mình vào một khe hở trong hang. Tới gần Lượ, ông Đán dừng lại, quẹo sang bên phải. Lượ theo sát ông Đán. Lượ vô cùng ngạc nhiên. Đêm qua Lượ và Ngọc Bích quên thám sát chỗ này. Ông Đán quẹo vào một nơi rất rộng, y như một gian phòng. Lượ thấy nhiều thùng gỗ đang chồng chất lên nhau gần đầy cả phòng. Ông Đán lựa một thùng vác ra ngoài. Thấy đã đủ, Lượ chạy bay về nhà. Lượ đã hiểu. Người

ta đã giấu đồ lậu trong hang rồi đem tiêu thụ dần dần. Như thế, ông Đán, người bí mật, bác Hoàng đều là những người buôn lậu! Và Lượm nghĩ hè trong nhà những người buôn lậu. Dù chúng có đã rõ ràng, Lượm vẫn không tin bác Hoàng là người buôn lậu, linh tính cho Lượm biết bác Hoàng không dính dáng với tổ chức này. Lượm muốn điên lên vì các câu hỏi dồn dập hiện lên trong đầu.

Lượm quên băng giờ hẹn với Ngọc Bích. Vừa về đến nhà, nó thấy Ngọc Bích đang đứng chờ ở một hốc đá. Ngọc Bích nói:

- Anh trễ quá! Bích chờ anh gần một giờ rồi.

Lượm nửa muốn im lặng nửa muốn nói với Ngọc Bích. Lượm có thể tin tưởng hoàn toàn Ngọc Bích không?

- Bích không cho nhà biết vụ đêm qua? Lượm hỏi.

Ngọc Bích nói quả quyết:

- Bích không nói gì hết. Tại sao anh nghi Bích vậy?

- Bích không cho ai biết những điều mình thấy trong hang?

Ngọc Bích có vẻ giận.

- Bích xin thề! Anh không tin Bích gì cả!

Lượm không nghĩ ngờ gì Ngọc Bích cả. Lượm hỏi là để hỏi vậy thôi. Để chuộc lỗi làm Ngọc Bích giận, Lượm nói:

- Tôi luôn luôn tin Bích! Tôi hỏi là để cho rõ thôi. Bích đừng giận. Vì nhiều chuyện xảy ra quá nên nhiều lúc tôi rối trí hỏi lung tung.

Lượm cố gắng nói mãi, Ngọc Bích mới hơi bớt giận. Mặt cô bé đã tròn, khi giận lại càng tròn thêm, tròn quay như vòng tròn.

Lượm dẫn Ngọc Bích đến ngồi trên một tảng đá nhìn ra khơi. Sáng nay Lượm chưa tắm biển. Nhưng Lượm còn đầu óc đâu mà hưởng thú tắm biển. Lượm rút lấy bức thư mẹ gởi ra đọc. Những lời mẹ viết làm Lượm lấy lại được tinh thần. Chợt nhớ lại, sự nghi ngờ của mình về bức thư, Lượm nói với Ngọc Bích:

- Bích xem! Tôi nghi ông Đán xem lên thư mẹ tôi gởi cho tôi!

Cầm bức thư với phong bì Lượm đưa cho Ngọc Bích xem thật kỹ. Ngọc Bích nói với Lượm:

- Chắc ông ấy sợ cái gì bị tiết lộ bí mật chứ gì?

Vừa nói xong, Ngọc Bích bỗng la lên:

- Nguyễn Văn Lượm! Nơi nhận: Biệt thự Nguyễn Văn Hoàng, xóm Bóng Nha Trang!... lạ quá!

- Lạ cái gì?

- Tại sao má anh gởi thư về xóm Bóng không gởi về đây? Tại sao người ta không cho biết địa chỉ của anh ở đây?

Câu hỏi của Ngọc Bích đã làm Lượm hiểu rõ ràng. Lượm run run hỏi Ngọc Bích:

- Đây không phải là xóm Bóng Nha Trang?

Đến Lướt Ngọc Bích ngạc nhiên:

- Bộ anh không biết hả? Đây chỉ là một hòn đảo ngoài khơi Nha Trang. Xóm Bóng ở cách đây gần chục cây số. Muốn đến xóm Bóng phải vào đất liền. Đúng rồi! Đúng đây là điều ông bà Đán sợ Ngọc Bích cho Lướt biết: Lướt không phải ở xóm Bóng Nha Trang nơi mà mẹ Lướt tưởng Lướt đang nghỉ hè.

Bí mật mới này giải thích được gì?

Thử Thách

Chương IX

Chúng ta nên bình tĩnh, Ngọc Bích thì thầm, chúng ta hãy cố gắng nhận xét lại từ đầu... Bích gặp được anh là điều hết sức tình cờ nếu không... nếu không chắc chắn chín trăm chín mươi chín trên một ngàn anh sẽ cứ tưởng đây là xóm Bóng Nha Trang chứ không phải là một hòn đảo ngoài khơi Nha Trang. Một điều may mắn hơn nữa là Bích đọc được thư má anh. Nếu không Bích sẽ không bao giờ nói cho anh biết đây không phải là xóm Bóng.

Lướt khẽ lắc đầu:

- Nhưng có thể một người khác cho tôi biết!

Ngọc Bích nói to:

- Ai cho anh biết mà anh biết được! Anh xem đó, chung quanh đây hoang vu, nhà này cách nhà kia hàng cây số. Ông Đán hoặc bác anh đã khéo chọn chỗ này.

Vì đã đến trưa, Lướt và Ngọc Bích chia tay nhau và hẹn sẽ gặp lại vào lúc một giờ.

Đến một giờ, hai đứa thận trọng kéo nhau vào một nơi hết sức kín đáo để bàn chuyện. Những cây cỏ thật cao, những tảng đá bao quanh chỗ hai đứa đứng. Từ đó, chúng có thể nhìn ra ngoài nhưng ở ngoài không thể nào nhìn thấy chúng được.

Lướt đã quyết định thuật lại từ đầu câu chuyện cho Ngọc Bích biết những nhận xét, những khám phá và cả những lo âu của mình nữa. Dù chưa tìm được bí mật, Lướt đã cảm thấy dễ chịu phần nào vì nó đã có bạn chia sẻ những lo lắng với nó.

Nó nói:

- Bích biết không, tôi có thể nhờ Bích gửi thư dùm tôi, như thế tôi có thể kể hết mọi chuyện cho mẹ tôi, hoặc tôi có thể báo cảnh sát, nhưng tôi không muốn vì... tôi sợ bị làm!

Ngọc Bích cười thông cảm:

- Tại sao anh nói vậy? Sao anh không nói là vì bác Hoàng của anh...

Ngọc Bích đã nói trúng tim đen của Lượ.

Lượ gật đầu xác nhận:

- Bích nói đúng. Tôi chưa tin rằng bác tôi làm việc mờ ám.

Lượ ngần ngừ giây lát rồi nói tiếp:

- Bác tôi mời tôi đến đây thì đáng lẽ bác tôi phải săn sóc chứ, đằng này...

Ngọc Bích ngắt lời Lượ:

- Mình hãy trở lại từ đầu... Người ta đã đưa anh đến đây và đã chú ý làm anh cùng mẹ anh tin đây là xóm Bóng Nha Trang. Mẹ anh đã viết thư cho anh và gửi về xóm Bóng chứ không gửi về đây. Như thế có một ông Hoàng nhận thư ở xóm Bóng rồi trao cho ông Đán đem thư về đây cho anh.

Lượ ôm đầu suy nghĩ:

- Nếu bác tôi chỉ huy nhóm buôn lậu này thì không lẽ bác tôi lại để tôi ở đây... vì biết đâu tôi có thể thấy được bí mật của bác.

Ngọc Bích mỉm cười hỏi Lượ:

- Anh có thể nào tìm ra đáp số một bài toán nếu anh thiếu phân nửa đề bài không?

- Không!

- Vậy thì trong vấn đề phức tạp này, phân nửa đề bài anh thiếu là ở xóm Bóng.

Lượ hỏi:

- Như thế, tôi phải đi xóm Bóng!

- Phải!

- Nhưng làm sao tôi đi được? Ông Đán đòi nào để tôi đi!

- Anh không cần xin ông Đán. Anh đi lên. Chỉ cần suốt một buổi là đủ.

- Nếu ông ta nghi ngờ thì sao?

- Dễ quá mà, anh chỉ cần nói anh đi lạc trong rừng...

Ngọc Bích tính toán thật nhanh. Cô bé nói tiếp:

- Tôi về nhà một lát, anh chờ tôi ở đây. Tôi đưa anh ra bến đò. Đò sẽ đưa anh vào đất liền. Nơi đò cập bến là cầu Đá Nha Trang. Ở đó, anh đón xe ngựa đi ra chợ, đến chợ, anh hỏi thăm xe ngựa đi xóm Bóng. Tới xóm Bóng anh sẽ tìm thấy nhà bác Hoàng của anh ngay. Anh có tiền đi xe không?

- Có! Má tôi có cho tôi tiền túi dù bác tôi có dặn không cần.

- Tôi cũng có để dành được chút đỉnh. Tôi sẽ đem đến cho anh...

Lượ ngạc nhiên:

- Bích cho tôi?

- Anh có coi Bích là bạn của anh không?

Ngọc Bích nói với giọng hết sức chân thành. Lượ và Ngọc Bích bỗng nhiên im lặng không nói một lời nào. Hai con chim vỗ cánh bay tung lên trời cao.

Tình bạn thân thiết tràn ngập tâm hồn. Lượ có nhiều bạn nhưng lần đầu tiên Lượ mới có được một người bạn chân thành đúng nghĩa, lần đầu tiên Lượ mới biết bạn là gì. Người ta không dùng lý trí để hiểu tình bạn, người ta chỉ cảm thấy được mà thôi.

Lượ cảm động:

- Cảm ơn Bích nhiều lắm! Bích có thể...

Biết ý Lượ, Ngọc Bích chận ngay lời Lượ:

- Bích muốn đi theo anh để hướng dẫn anh nhưng không thể được, ba Bích khó lắm, Bích không thể nào về trễ được. Vụ thám hiểm hang, Bích bị rầy quá xá, may mà ba Bích không biết Bích vào hang. Thôi, anh chờ Bích ở đây nha, Bích về nhà, độ nửa giờ Bích trở lại.

Y như lời hẹn, đúng nửa giờ sau Ngọc Bích trở lại. Vừa thấy Lượ, Ngọc Bích nói:

- Tôi mang tiền cho anh.

Ngọc Bích dúi tiền vào tay Lượ. Lượ do dự không muốn nhận. Trong khi chờ đợi Ngọc Bích, Lượ đã quyết định không lấy tiền của Bích. Lượ ngập ngừng nói không ra lời:

- Bích... Bích...

Biết s Lượ, Ngọc Bích nói cương quyết:

- Anh phải nhận. Biết đâu anh sẽ cần dùng nhiều khi đến xóm Bóng. Nếu anh không nhận Bích sẽ cho ba Bích biết tất cả.

Lượ hoảng hốt:

- Bích đừng làm thế!

- Bích sẽ nói...

- Bích đã hứa,...

Ngọc Bích khẽ hất mái tóc ra đằng sau:

- Bích sẽ nói vì biết đâu nếu cứ giữ mãi tình trạng này sinh mạng của anh sẽ bị đe dọa.

- Dù sao đi nữa không có ai muốn hại tôi cả, nếu hại đã hại rồi.

- Làm sao biết được? Nếu ông Đán biết anh biết tất cả thì làm sao? Anh không biết tại sao bác anh lại đưa anh đến đây thì làm sao giải quyết vấn đề được vì đó là chìa khóa mở cửa bí mật.

Cảm thấy Lượ đã bị thuyết phục, Ngọc Bích tấn công dồn dập:

- Anh nhận đi! Chúc anh thành công.

Lượ nhận tiền của Ngọc Bích rồi gật đầu:

- Cảm ơn Bích! Tôi đi ngay.

Ngọc Bích dẫn Lượ ra bến đò. Lượ chưa biết phải hành động gì ở xóm Bóng cả: tùy cơ ứng biến? Lượ sẽ gặp bác Hoàng chăng? Làm thế nào bác Hoàng biết Lượ được? Bác Hoàng có giải thích rõ cho Lượ biết thái độ kỳ

lạ của bác hay không? Hay Lượ giữ bí mật tông tích của mình để dò xét cho kỹ? Lượ ở xóm Bống luôn hay phải trở về đảo này để đối đầu với ông Đán? Lượ có phải nhờ cảnh sát giúp đỡ và che chở không? Bao nhiêu câu hỏi dồn dập làm Lượ hoang mang lo sợ.

Khi Lượ chuẩn bị xuống đò và đất liền, Ngọc Bích căn dặn Lượ:

- Trừ khi cấp bách lắm, nếu anh thấy cần phải báo cảnh sát anh hãy trở về đây và ghé nhà Bích.

- Nhà Bích?

- Phải! Mình sẽ thuật tất cả chuyện. Ba Bích sẽ lo tất cả thủ tục cho mình.

Chợt nghĩ ra điều gì, Ngọc Bích lại nói:

- Nếu anh gặp gì khó khăn ở xóm Bống cần phải giải quyết gấp, anh có thể gặp chú ruột của Bích ở Hà Ra. Chú ruột Bích có tiệm sửa xe đạp ở đó, tiệm Mỹ Châu. Anh nhớ nghe! Chú Bích tên Hậu.

Lượ lắng bầm:

- Chú Hậu, tiệm Mỹ Châu ở Hà Ra.

Ngọc Bích lại còn dặn thêm:

- Đến tiệm Mỹ Châu anh thấy ông nào mặt tròn quay có bộ râu cá chốt là chú Hậu của Bích đó.

Đò từ từ ra khơi. Ngọc Bích đưa tay vẫy chào. Bỗng nhiên Lượ thấy lòng thất lại: Lượ chợt cảm thấy mình sắp sửa dấn thân vào một cuộc phiêu lưu kỳ lạ và nguy hiểm.

Thử Thách

Chương X

Đò vừa cập bến Cầu Đá, Lượ phóng ngay lên bờ. Theo như lời dặn của Ngọc Bích, Lượ đi xe ngựa ra chợ Nha Trang. Đến chợ, Lượ chuyển xe đến xóm Bống. Lượ sốt ruột, nó muốn tìm ngay được nửa đề toán còn lại hầu có thể tìm ra đáp số vấn đề bí mật này.

Cầu xóm Bống thật dài. Chiếc xe ngựa chạy cộc cạch cách chậm làm sao, Lượ không còn đầu óc nào để ngắm cảnh nữa. Nó chỉ muốn tới ngay biệt thự Nguyễn Văn Hoàng, biệt thự của bác nó. Những ngày nghỉ hè của Lượ không còn gì là thú vị vô tư nữa. Những ngày đó đã đẩy Lượ vào một cuộc dấn thân nguy hiểm chưa biết đi tới đâu. Đến bây giờ Lượ vẫn còn nghi ngờ: biết đâu là một thử thách mà bác Lượ đã dành cho Lượ?!

Qua khỏi cầu, Lượ thấy ngay ngôi tháp cổ đang sừng sững trước mặt. Lượ biết ngay đây là Tháp Bà, một di tích của dân tộc Chiêm Thành. Khi học sử, Lượ thấy thương dân tộc Chiêm Thành vô cùng. Bây giờ, thấy tận mắt di

tích của dân tộc này, Lượ cảm thấy thấm thía thương cảm hơn. Di tích còn đó nhưng dân tộc ở đâu? Trong niềm xúc cảm đó, Lượ bỗng thấy thương dân tộc Việt Nam vô cùng, Lượ quyết gắng công học hành cho giỏi, quyết bảo vệ văn hóa Việt Nam đến cùng, hầu gì giữ dân tộc tính và làm rạng danh giòng giống Tiên Rồng.

- Tới xóm Bóng rồi cậu.

Tiếng nói người phu xe làm Lượ giật mình trở về thực tại sau mấy phút đắm mình vào giấc mộng lý tưởng tuyệt vời.

Lượ đi thung thủng tìm biệt thự Nguyễn Văn Hoàng.

Trời lúc này thật nóng, mồ hôi Lượ chảy đầm cả áo.

Biệt thự Nguyễn Văn Hoàng kia rồi! Ngôi biệt thự toạ lạc trên một vùng đất thật rộng, chung quanh cây cối um tùm.

Sau vài phút do dự, Lượ đi thẳng vào biệt thự. Một đứa bé trạc tuổi Lượ hiện ra trước mặt Lượ. Lượ núp ngay vào một lùm cây quan sát. Đứa bé ấy đang đồ xăng vào đám cỏ khô. Đồ xăng xong, nó ngắm nghía một hồi rồi lấy một bao quẹt ra. Thấy hành động nguy hiểm, Lượ không kịp suy nghĩ, phóng ngay tới chặn đứa bé lại:

- Đứng đốt! Đứng đốt! Nguy hiểm lắm!

Ngạc nhiên, đứa bé quay lại nhìn Lượ. Nó nói:

- Chà! Mày ở đâu mà ngang quá vậy? Có gì dính dóm đến mày mà mày can tao?

Lượ nói dịu dàng:

- Tôi sợ anh làm cháy nhà!

- Cháy nhà! Kệ tao! Nhà tao chứ bộ nhà mày hả?

Câu nói của đứa bé làm Lượ ngạc nhiên: nhà tao chứ bộ nhà của mày hả?

Như thế nghĩa là thế nào? Phải chăng bác Hoàng có một đứa con trai?

- Mày ở đâu mà dám ngang nhiên vào nhà tao vậy? Đi ra ngay!

Vừa nói xong, không chờ Lượ phản ứng, thằng bé liền thoi thẳng vào mặt Lượ một cú tay như trời giáng. Vì quá bất ngờ, Lượ đã lãnh trọn quả đấm đó. Lượ choáng váng. Thừa thắng, thằng bé giơ chân đá vào người Lượ. Một lần bất ngờ thôi chớ! Lần thứ hai đâu dễ! Lượ trườn mình qua một bên tránh được cú đá của thằng bé và bắt đầu phản công. Như con hổ vừa thức dậy sau một con ngủ mê, Lượ đấm đá thằng bé túi bụi! Hai đứa vờn nhau bề ngoài có vẻ bất phân thắng bại, nhưng thằng bé bối rối thấy rõ. Nó đánh chả có phương pháp gì cả. Lượ đánh rất có phương pháp. Dù đang đánh nhau, Lượ lúc nào cũng bình tĩnh. Thừa lúc thằng bé sơ hở, Lượ khóa chặt tay nó lại và đẩy nó tụt vào gốc cây. Lượ nói:

- Mày chịu thua chưa?

Thấy thằng bé không trả lời, Lượ khễ bẻ tẹo tay nó. Thằng bé la "oái" một tiếng rồi nói rồi rút:

- Tao chịu thua rồi! Tao đầu hàng rồi! Mày buông tao ra!
 Lượm thả thằng bé ra. Nó ngồi phịch xuống đất. Trông nó có vẻ thiếu não vô cùng. Lượm ngồi cạnh bên với tư thế sẵn sàng đối phó bất trắc. Lượm cảm thấy nó vừa gặp may mắn. Thằng bé này nhất định sẽ cho nó biết nhiều chuyện lạ. Lượm hỏi thằng bé:

- Mày không sợ cháy nhà hả?
 Thằng bé không trả lời, nhìn Lượm đăm đăm.
 Một lát nói hỏi lại Lượm:

- Mày ở đây hả? sao tao không thấy mày?
 - Tao mới đến đây sáng nay. Còn mày?
 - Được một tuần.
 Đúng thời gian Lượm từ già Saigon đến Nha Trang này!
 Lượm hỏi:

- Tao nghe nói biệt thự này của ông Nguyễn Văn Hoàng phải không?
 - Phải !
 Lượm do dự một lúc rồi hỏi tiếp:

- Ông ấy là ba mày?
 Thằng bé cười mĩa mai:

- Ba tao à? Cái lão già quê mùa đó...
 Chợt nhớ ra điều gì, thằng bé hỏi Lượm:

- Mày đánh hay quá! Mày học ai vậy?
 Lượm mỉm cười:

- Tao không có học võ, học ai cách đánh lộn hết, nhưng... tao biết cách tự bảo vệ,... à, ông Hoàng không phải là ba mày hả?
 - Không! Lão đó là bác tao!
 - Bác mày thật hả?
 - Tao không rõ? Tao chưa từng gặp mặt ông ấy bao giờ. Tao chỉ biết ông ấy mời tao đến đây nghỉ hè...
 Bác Hoàng còn có một đứa cháu thứ hai nữa? Nhưng tại sao bác lại cho một đứa ở ngay nhà bác, còn đứa kia bác lại tổng ra một hòn đảo ở ngoài khơi Nha Trang? Lượm cố gắng hết sức bình tĩnh. Nó hỏi thằng bé:

- Bác mày tốt quá! Nhưng tại sao tao thấy mày có vẻ ghét bác mày?
 - Ghét ai? Ghét lão ấy à?
 Cháu gì mà cứ kêu bác mình là lão ấy, lão nọ!
 Thằng bé thêm:

- Tại sao mày bảo tao phải thương lão ấy?
 - Vì là bác mày?
 - Bác tao à?
 Lối nói chuyện của thằng bé làm Lượm càng thêm nghi ngờ.
 Lượm hỏi:

- Bộ bác ghét mày lắm phải không?

Thằng bé cười:

- Không? Trái lại là khác! Mày coi tao phá phách lung tung, lão ta chả la tao gì hết...

- Mày không sợ bác mày đuổi mày sao?

- Lão ta đuổi thì càng tốt chứ sao?

- Bộ mày không thích ở đây hả?

- Thích chứ. Ở chỗ sang trọng như thế này ai không thích?

- Thế tại sao mày lại muốn bác mày đuổi?

Thằng bé bỗng nhiên trả lời Lượ với giọng kẻ cả:

- Làm sao mày biết được? Chuyện người lớn mà.

Lượ nhìn đăm đăm về phía biệt thự. Lượ giật mình. Nó lấy tay dụi mắt.

Đúng rồi! Lượ không thể nào làm được, người đó chứ ai!

Lượ hỏi:

- Người đó là ai vậy? Bác mày phải không?

- Không! Đó là ông Lãm, thư ký riêng của lão Hoàng.

Lãm, chính là người bí mật đã theo dõi Lượ. Lãm chính là người ông Đán sợ coi như người điều khiển.

Lượ mừng rỡ. Có lẽ Lượ đã tìm thấy phân nửa đề toán còn lại rồi.

Lượ hỏi tiếp:

- Mày ở Saigon hả?

- Phải!

- Ở Saigon mày ở chỗ nào?

- Ở Bàn Cờ! Tao ở với mẹ tao. Ba tao chết gần mười năm nay rồi.

Lượ muốn điên lên, sao hoàn cảnh thằng bé giống Lượ quá!

Thình lình:

- Lượ!

- Dạ tôi đây nè!

Không phải Lượ trả lời mà chính thằng bé trả lời. Thằng bé đứng dậy:

- Mày chờ tao một lát, tao ra ngay...

- Mày tên Lượ hả?

Thằng bé đang chạy quay đầu lại:

- Phải! Tao tên Nguyễn Văn Lượ!

Lượ sững sờ kinh ngạc. Không lẽ ở đời này có hai người trùng họ, trùng tên và trùng cả hoàn cảnh, trùng cả nơi ở! Kỳ quá!

Nhất định hai người tên Lượ phải có một người là Lượ thật, một người là Lượ giả.

Có lẽ như thế cũng... nhất định phải như thế này... người ta đã để một tên Lượ giả vào nhà bác Hoàng, còn Lượ thật trao cho ông Đán canh giữ.

Người ta đã đánh lừa bác Hoàng! Tại sao vậy? Để làm gì? Người ta đã thuyết phục ra sao mà thằng bé đó đã chấp thuận giữ vai trò Lượ giả? Nhiều câu hỏi lại dồn dập xuất hiện trong đầu Lượ. Nhưng Lượ cố trấn tĩnh được. Nó phải chờ thằng bé trở lại. Nhất định thằng bé này là chìa khoá của vấn đề.

Một lát sau, thằng bé chạy trở lại. Nó vừa thở vừa nói với Lượ:

- Ông Lãm gọi tao... tao không cho ông ấy biết có mày ở đây... vì ông ấy không muốn tao dẫn bạn vào trong này.

Một ý nghĩ loé trong đầu Lượ, Lượ nói vui vẻ:

- Mày có thể nói với ông ấy được vì tao biết ông ấy quá mà.

Thằng bé ngạc nhiên:

- Nhưng tại sao lúc này mày hỏi ông ấy là ai?

Lượ mỉm cười bí mật:

- Tao thử mày... xem mày có giữ được bí mật không?

Thằng bé càng ngạc nhiên hơn nữa:

- Sao? Mày biết? Ông Lãm nói với mày?

Lượ gật đầu, nói quả quyết:

- Tao biết tất cả! Tao biết mày không phải là cháu ông Hoàng, tên mày không phải là Nguyễn Văn Lượ, mày không có ở Bàn Cờ.

Thằng bé ngạc nhiên tột độ. Nó đứng sững mắt mở tròn xoe nhìn Lượ. Nó lắp bắp nói không thành tiếng.

Lượ mỉm cười ngó thằng bé chăm chăm. Lượ muốn thôi miên đối thủ. Mãi một lúc sau, thằng bé mới nói được:

- Tại sao mày biết hết vậy?

Thằng bé có vẻ sợ rõ.

Lượ nói chậm rãi:

- Ông Lãm là bạn thân của ba má tao. Hôm qua tình cờ tao nghe lén được họ nói chuyện. Nhờ thế, tao biết mày giữ vai trò Lượ giả. Do đó hôm nay tao đến đây để gặp mày.

Lượ đã khéo léo chinh phục được thằng bé. Thằng bé không nghi ngờ gì

Lượ cả, nó thú nhận:

- Đúng tao không phải tên Lượ. Tao tên Hùng. Mày biết tại sao tao đến đây không?

- Tại sao?

- Tại... ông Lãm đến gặp ba má tao và nói với ba má tao là ông ấy cần một đứa bé trạc tuổi tao vài ngày để giả làm cháu của một lão già điên.

- Lão già điên?

- Ông Lãm bảo thế! Ba má tao đã chấp thuận cho tao giữ vai trò đó vì ông Lãm có trả cho ba má tao tiền. Mày biết không? Nhà tao nghèo, hơn nữa tao lại được nghỉ hè sang trọng mà còn giúp ích cho người khác nữa...

- Mày bảo làm thế là giúp ích người khác hả?

- Chứ sao! Tao đóng vai trò đó để lão già điên đó tin là cháu Lượ của lão còn sống.

"Để lão già điên đó tin cháu Lượ của lão còn sống!" Lượ muốn nện cho thằng bé một bạt tai nhưng nói cố dằn lại. Nó cố giữ một vẻ mặt hết sức bình tĩnh để khai thác thằng bé. Nó nói chuyện trên trời dưới đất với thằng bé, thỉnh thoảng nó mới chen vào vài câu hỏi liên quan đến vấn đề của nó. Thằng bé vô tình bị rập vào bẫy. Nó khai hết mọi chuyện với Lượ. Nhờ đó, Lượ đã biết rõ như sau:

Theo ông Lãm, bác Hoàng là một ông lão già có một đứa cháu độc nhất bị chết hồi năm ngoái. Đứa cháu này tên là Lượ ở khu Bàn Cờ Saigon. Cũng theo lời tên Lãm, từ khi mất đứa cháu cưng, bác Hoàng trở nên mất trí điên khùng. Hiện nay bác Hoàng đã hết nhưng chưa hoàn toàn hết hẳn. Thỉnh thoảng bác vẫn nổi cơn điên và nhất là vẫn còn tin cháu bác còn sống. Nên mỗi độ hè về, bác Hoàng vẫn trông chờ cháu bác ở Saigon ra đây nghỉ hè với bác.

Thằng Hùng đã giả Lượ làm cháu bác Hoàng.

- Ông Hoàng rất bình thường, chả có gì điên cả, trừ tin tao là thằng Lượ cháu của ông.

"Trời đất! Lượ nghĩ trong bụng, bác Hoàng chả có vẻ gì điên cả vì bác là người bình thường chứ sao! Đó là âm mưu thâm độc của tên Lãm để bác Hoàng không nhìn được cháu."

Lượ đã nhận thấy Hùng chỉ là thằng bé đáng thương, chả có gì đáng trách trong vụ này cả. Cũng như Lượ, thằng bé này chỉ là nạn nhân của tên Lãm. Mặt trời đã xuống tận chân trời. Gió mát thổi hiu hiu. Không khí đã bớt oi nồng.

Lượ hỏi dịu dàng:

- Có điều tao hơi lạ là...

- Là sao?

- Là... ông Hoàng đã coi mày như cháu, tại sao mày lại có vẻ ác cảm với ông ấy?

Hùng nhún vai:

- Đó là do lệnh của ông Lãm. Tao phải làm đủ mọi cách để lão già ấy ghét bỏ tao.

- Tại sao vậy? Tao không hiểu gì cả.

- Mày không hiểu là phải! Vì chuyện lạ lùng rắc rối lắm, mặc dù bề ngoài có vẻ giản dị. Tao phải cố gắng làm sao cho lão già ấy ghét tao tới độ để lão ấy đuổi tao đi. Khi lão ấy đuổi tao đi rồi, lão ấy sẽ bình phục như thường, lúc ấy lão sẽ trở về với đời sống bình thường, trong óc lão không còn nghĩ đến đứa cháu nữa.

Lượt đã hiểu tất cả, Hùng đã cho Lượt biết rõ mọi chuyện. Lượt giơ tay cho Hùng bắt:

- Thôi! Tao về nghe! Trễ rồi.

- Bữa nào rảnh lại đây chơi nghe mày?

- Ủ!

Lượt chạy nhanh ra ngoài. Nhìn lại ngôi biệt thự lộng lẫy của bác Hoàng, thấy Hùng không còn trông theo nữa, Lượt mới đi chậm chậm. Nó suy nghĩ dữ dội. Tên Lãm đã không cho nó gặp bác và còn tìm cách làm bác nó thù ghét nó nữa. Tại sao vậy? Chỉ có một câu trả lời độc nhất là: tại vì quyền lợi! Lượt lẩm bẩm nói một mình:

- Bác Hoàng giàu có... bác đã già... bác muốn gặp cháu... nếu cháu bác ngoan đúng ý bác, bác sẽ trao gia tài. Tên Lãm là thư ký của bác Hoàng, chắc là người tin cẩn của bác Hoàng. Tên ấy nghĩ là gia tài của bác Hoàng sẽ về tay nó nếu bác Hoàng ghét cháu ruột bác.

Nhờ làm thư ký riêng cho bác Hoàng, tên Lãm đã đọc được các điện tín gửi cho bác Hoàng. Nhờ thế nó đã biết rõ giờ đi và giờ đến của Lượt. Tên Lãm đã giao cho ông Đán, trong ổ buôn lậu của nó trông coi Lượt. Tên Lãm đã tìm thằng Hùng giả Lượt và đã theo dõi Lượt trên chuyến xe lửa tốc hành Saigon Nha Trang.

Tới đây, thành linh Lượt đã giải đáp được lý do tại sao lúc vừa xuống tàu hỏa, ông Đán lại nhìn ra ngay Lượt. Chính nhờ tên Lãm chỉ, ông Đán mới nhận ra ngay Lượt.

Lượt suy nghĩ:

- Thư Lượt nhận được của mẹ đã bị kiểm duyệt, ngược lại chắc chắn thư Lượt gửi mẹ cũng bị kiểm duyệt luôn.

Lượt kết luận:

- Cuối cùng, nếu tất cả đều thuận buồm xuôi gió đúng như dự định, bác Hoàng sẽ đuổi người cháu giả ra khỏi nhà và quyết định không nhường gia tài cho người cháu mất nết ấy nữa. Còn mình cháu ruột đích thực của bác sau những ngày nghỉ hè kỳ cục sẽ trở về Saigon không bao giờ thấy được mặt bác. Lúc đó, tên Lãm chỉ còn một mình, hưởng thụ gia tài của chủ hết sức dễ dàng.

Chiều xuống tự bao giờ, ánh nắng đã mất hẳn.

Lượt chưa biết phải đối phó ra sao.

Bác Hoàng chả biết gì cả về vụ bác bị đánh tráo cháu ruột của bác. Nhưng cò ổ buôn lậu ở nhà ông Đán, bác Hoàng có liên hệ gì không? Bác Hoàng có phải là thủ lĩnh ổ buôn lậu này? Làm sao gặp được bác Hoàng để kể cho bác nghe rõ câu chuyện? Hay tại ty cảnh sát? Nhưng làm sao người ta tin được? Đối phó với bọn buôn lậu nguy hiểm lắm, bị chết như chơi.

Hay là Lượt tìm gặp chú Hậu chú của Ngọc Bích ở Hà Ra để xin ý kiến. Chú

Hậu mặt tròn quay có râu cá chốt... Lượm hơi tức cười khi nhớ tới lời mô tả của Ngọc Bích.

"Anh có thể về ngang nhà Bích, gặp ba Bích..." Đúng rồi, phải về nhà Ngọc Bích... nơi đó đáng tin cậy hơn cả.

Lượm quyết định: trở về đảo và đến nhà Ngọc Bích ngay.

Đường trở về Lượm đã thông thạo, nó không còn ngỡ ngàng nữa. Chỉ độ nửa giờ sau, nó về đến đảo. Theo lời chỉ dẫn của Ngọc Bích, Lượm tìm đến nhà cô bé. Nhưng khi vừa quẹo vào con đường mòn dẫn đến nhà Ngọc Bích, Lượm bỗng giật mình quay lại. Một bàn tay nắm chặt vai nó. Ông Đán hằm hằm nhìn nó:

- Mày trở về ngay! Không được la gi hết, nếu la tao đập bẻ sọ.

Ông Đán đẩy mạnh Lượm đi tới. Lượm ngã chúi xuống đất.

Thử Thách

Chương XI

Ông Đán đẩy Lượm vào bếp. Vừa thấy Lượm bà Đán la lên:

- Trời ơi! Cháu đi đâu vậy hả Lượm?

Ông Đán nghiêng rằng:

- Bà có biết tôi thấy nó ở đâu không?

Bà Đán có vẻ ngạc nhiên:

- Thấy ở đâu?

- Tôi thấy nó ở bên xe đi xóm Bóng. Tôi theo dõi nó về đây.

Bà Đán sững sờ ngó Lượm, Lượm nhìn bà Đán.

Ông Đán quát to:

- Mày có đi xóm Bóng không?

Thấy Lượm im lặng không trả lời, bà Đán nói:

- Cháu nói đi cháu!

Ông Đán lại quát nữa:

- Mày đến xóm Bóng làm gì hả, ranh con?

Trước thái độ dữ dằn của ông Đán, Lượm run sợ cầm như hén. Thành linh, ông Đán lấy một cây roi mây quất vào lưng Lượm một cái như trời giáng.

Lượm đau đớn quặn người lại.

Ông Đán lại giơ roi mây lên:

- Mày chịu nói chưa?

Thấy Lượm vẫn im lặng, ông Đán chực đánh Lượm nữa thì bà Đán nhảy vào đứng giữa hai người. Bà Đán nói với ông Đán:

- Ông không nên đánh nó dữ vậy! Nó chỉ là trẻ con mà!

Ông Đán càu nhàu:

- Trẻ con mà láu lỉnh xảo quyệt thế à?

Lượm đâu có láu lỉnh xảo quyệt? Lượm tính trả lời thì ông Đán lại tiếp:

- Nó phải nói cho tôi biết là nó đến xóm Bống làm gì? Nếu không...

Ông Đán xô tay đẩy bà Đán ra, tính hành hung Lượm nữa nhưng bà Đán không chịu. Bà nói to:

- Ông không cso quyền đánh nó nữa. Ông chỉ có quyền báo cho bác nó biết mà thôi.

Câu nói của bà Đán có mãnh lực làm dịu bớt cơn giận của ông Đán. Ông Đán quăng roi mây vào một góc rồi nói:

- Được! Tôi sẽ báo tin cho anh Lắm biết! Chiều nay anh ấy đến đây.

Lắm! Lượm run toàn thân khi nghe ông Đán nói đến tên này. Làm sao bây giờ? Bị kẹt rồi! Theo như lời nói của bà Đán vừa rồi, bà Đán chả hay biết gì cả.

- Đi theo tao!

Lượm riu riu theo ông Đán. Bây giờ Lượm là tù nhân của ông Đán.

Thấy vậy bà Đán nói:

- Ông đem nó đi đâu vậy?

- Tôi nhốt nó.

- Nhưng nó chưa ăn gì mà...

- Kệ nó... mai nó ăn luôn...

Ông Đán nắm chặt tay Lượm, tống Lượm vào một gian phòng và khóa cửa lại. Tối om! Lượm mò mẫm trong bóng đêm. Phòng trống trơn chả có gì hết. Thất vọng, Lượm ngồi phịch xuống đất. Nó chán nản hơn cả bao giờ... Thế là hết! Nó đã thua cuộc rồi sao? Làm thế nào để bác Hoàng biết bác đang bị người ta lừa?

Một lúc sau, quen dần với bóng đêm, Lượm nhìn thấy được ở trên cao gần sát mái có một lỗ hờ đưa ra bầu trời! Lượm đã nhìn thấy lỗ hờ này khi còn tự do đi dạo chung quanh nhà.

Lượm phóng mình lên ba bốn lần nắm được thành lỗ hờ. Nhưng lỗ hờ quá nhỏ đối với thân mình Lượm, nên Lượm không thể nào thoát ra bằng nơi này được.

Lượm lại mò mẫm ra cửa phòng. Cửa phòng khóa chặt. Thôi, thế là chỉ còn chờ đợi! Chờ đợi tên Lắm! Lượm thấy ớn lạnh cả xương sống: Lượm đã thấy sợ thực sự. Tên Lắm này sẽ đối xử Lượm như thế nào? Đánh đập Lượm? Hay thủ tiêu Lượm?

Thình lình, Lượm đứng bật dậy: một giọng huýt gió thoang thoảng rót vào tai Lượm. Lượm mơ chẳng? Ảo tưởng chẳng? Lượm cố lắng nghe... Tiếng huýt gió lên bổng xuống trầm theo một nhịp điệu rõ rệt: đúng là tiếng huýt gió của Ngọc Bích rồi. Nhưng tại sao Ngọc Bích biết Lượm về vào giờ này?

Lượm bỗng tràn ngập hy vọng. Nó phóng mình nắm thành lỗ hờ cố thò đầu ra

ngoài và huýt sáo đáp lại Ngọc Bích. Đường như Ngọc Bích có trả lời Lượ. Lượ nín thở, lắng nghe. Tiếng huýt gió tái đi tái lại mấy lần, càng lúc càng gần Lượ. Tim Lượ đập thành thịch. Làm thế nào liên lạc được với Ngọc Bích bây giờ? Làm thế nào cho Ngọc Bích biết Lượ đang lâm nguy?

Bỗng nhiên, Lượ buột miệng kêu gọi trong khoảng không:

- Ngọc Bích! Ngọc Bích!

Lượ cố gắng lắng nghe: chỉ có tiếng gáy u sầu của một con dế mèn cô đơn đang nổi lên giữa đêm khuya. Rồi tiếng huýt gió lại trở về, cách nhau từng khoảng khắc, lúc đầu to dần, lúc sau nhỏ dần rồi mất hẳn. Ngọc Bích đã đi rồi! Ngọc Bích không nghe hiểu được tiếng kêu cứu của tù nhân. Lượ muốn la thật to, thật to hơn nữa để kêu gọi Ngọc Bích, nhưng cổ đã tắt nghẹn. Lượ vượt mồ hôi trán, ngồi phịch xuống đất. Lượ ôm đầu thất vọng. Tiếng huýt gió của Ngọc Bích đã mất rồi. Người ta chỉ còn nghe tiếng gáy đều đều từng chập của con dế mèn cô đơn.

Quá thất vọng, Lượ điên cuồng phóng mình lên lỗ hờ và kêu lên thảm thiết:

- Ngọc Bích! Ngọc Bích!

Chỉ có tiếng gáy dế mèn đáp lại lời Lượ.

Thình lình, Lượ nghe tiếng chìa khóa lách cách rồi tiếng cửa phòng mở nhẹ. Lượ vội nhảy xuống và đứng thủ thế. Trong bóng tối Lượ chẳng thấy gì hết.

- Lượ ở đâu vậy cháu?

Giọng nói êm như ru rót vào tai Lượ. Đúng là giọng nói của à Đán. Lượ hơi an lòng. Nó hỏi:

- Bác muốn gì?

Bà Đán thì thào

- Cháu lại đây mau! Cháu phải trốn ngay chớ không thì...

Lượ đã thấy rõ bóng bà Đán.

Bà Đán nắm tay Lượ:

- Cháu phải trốn thoát trước khi họ đến.

Bà Đán nói thật nhỏ vừa đủ lọt vào tai Lượ. Lượ tin tưởng bước theo bà Đán. Tuy nhiên, Lượ chẳng hiểu gì hết. Nhiều câu hỏi lại xuất hiện quay vòng tròn trong đầu Lượ.

- Tại sao bác lại cứu cháu? Tại sao vậy bác?

- Bác chưa thể giải thích cho cháu rõ được, cháu phải ra khỏi đây ngay. Họ sắp tới rồi.

- Nhưng bác nói với họ làm sao về việc cháu trốn thoát?

- Bác sẽ nói dối với họ rằng cháu la hét, bác mở cửa xem cháu ra sao, cháu thừa dịp đó tông cửa chạy trốn thoát.

- Họ có làm gì bác không?

- Không! Không! Cháu yên trí, đừng lo gì cho bác. Họ không làm gì bác đâu.

Bà Đán nói giọng cảm động:

- Cháu hãy đến gặp ngay bác cháu...

Lúc này không phải lúc để nghe những lời giải thích, nhưng Lượ bị ám ảnh bởi một ý nghĩ, nó phải hỏi:

- Bác cháu có phải là người buôn lậu không bác?

Bà Đán không trả lời Lượ, bà hồi thúc Lượ:

- Nhanh lên cháu, kéo không kịp!

Cả hai đã đi khỏi nhà. Bà Đán xiết chặt tay Lượ. Bấy giờ, Lượ thấy chả cần tìm hiểu gì nữa. Vấn đề quan trọng đối với Lượ là làm sao trốn thoát khỏi lưới của bọn ông Đán.

Lượ thì thầm:

- Cám ơn bác!

Lượ vừa đi được mấy bước, nó định tìm đến nhà Ngọc Bích thì tiếng cano dồn dập tới thật bất ngờ. Lượ chưa kịp phản ứng thì một luồng ánh sáng chiếu ngay vào người nó và đồng thời tiếng ông Đán nổi lên:

- Nó kia! Nó trốn kia!

Hoảng hốt, Lượ chạy thật nhanh trong bóng đêm, bất kể đá nhọn nghiền vào da thịt nó.

Tiếng la to của ông Đán vọng vào tai Lượ:

- Mày trở lại ngay! Nếu không tao giết mày!

Mặc lời đe dọa của ông Đán, Lượ vẫn chạy bất kể. Nó vừa thở vừa chạy.

Một nhanh cây quất vào nó, nó chả thấy đau đớn gì cả. Nó chỉ có mục đích độc nhất: trốn thoát khỏi nanh vuốt của ông Đán. Nhưng tiếng chân chạy của ông Đán vẫn theo sát nó. Lượ điên cuồng chạy như bay.

Thình lình, Lượ chạm vào một chướng ngại vật bất ngờ... đó là một bức tường đá được bóng đêm che khuất. Lượ ngã nhoài xuống. Lượ đau đớn nằm im dẫy không nổi. Lượ rờ đầu, thấy ướt nhẹp. Chắc là máu!

- Nó ở gần chớ không ở xa đâu?

- Mình phải bắt nó cho kỳ được.

Đúng là giọng nói của hai người: Đán và Lãm. Hoảng sợ, Lượ co rúm người lại. Lượ cảm thấy lần này khó thoát nổi hai tên này. Hai tên Đán và Lãm đang chạy tới gần Lượ. Tiếng chân thình thịch của hai người càng lúc càng rõ hơn.

Lượ cố gắng ngồi dậy đi ven theo bức tường đá. Vừa qua được bên kia, Lượ hụt chân, lăn tròn xuống dưới như bao cát. Lượ không ngờ bên kia là một cái dốc nguy hiểm. Lăn xuống cuối dốc, Lượ vẫn nằm im không động dẫy dù Lượ vẫn còn tỉnh táo. Toàn thân Lượ đau như. Lần này chắc Lượ không còn cách gì trốn thoát khỏi hai tên Đán và Lãm. Đang lo âu, Lượ bỗng nghe ông Đán hét to:

- Trời ơi!

Tên Lãm tiếp theo:

- Ái cha!

Hai người đã va đầu vào bức tường đá. Hai tiếng la kinh hoàng vang dội giữa đêm khuya nghe ghê rợn não nề. Lượ nằm im chờ đợi. Nhưng nó chẳng thấy gì lạ xảy ra nữa hết. Im lặng hoàn toàn.

Quá mệt mỏi, Lượ thiếp đi và ngủ ngon lành giữa rừng sâu.

Lượ tỉnh dậy. Trời vẫn còn tối. Chung quanh Lượ núi rừng âm u. Đêm qua Lượ đã vô tình chạy về phía hoang vu của đảo. Khi biết rõ địa thế mình đang đứng, Lượ thất vọng. Thế là nó hết hy vọng gặp được Ngọc Bích rồi. Nó chỉ có cách sống chui rúc ở nơi hoang vu này vì nó biết thế nào hai tên Đán và Lãm cũng chẳng lưới chờ đón nó ở phía bên kia và lát nữa đây khi trời sáng, thế nào bọn đó cũng sẽ rào thanh vùng này để tìm Lượ. Làm sao bây giờ? Phải chi ở đất liền thì còn hy vọng trốn được, chớ ở đây thì... Lượ chán nản tột độ. Làm thế nào vào đất liền được bây giờ?

Lượ đi từ từ ra ven biển. Trong tầm mắt Lượ, vài con tàu đang lướt sóng. Trời sáng dần dần.

Nếu Lượ vào được đất liền, Lượ sẽ đến gặp ngay bác Hoàng thì mọi việc sẽ êm xuôi. Nhưng Lượ đang ở giữa hòn đảo, cách đất liền Nha Trang mấy cây số ngàn. Phải chi Lượ là nhà vô địch bơi lội? Phải chi? Phải chi? Bao nhiêu câu phải chi xuất hiện liên tục trong đầu Lượ.

Lượ vừa đi vừa suy nghĩ, tìm mưu kế. Chưa bao giờ nó thấy bị bí như lần này.

Đang lúc bế tắc, Lượ bỗng thấy xuất hiện trước mặt một chiếc thuyền đánh cá. Chiếc thuyền đánh cá này thuộc vào hạng to, có thể lướt sóng vào đất liền dễ dàng. Lượ thấy một ông lão đang ngồi ăn cơm với hai người thanh niên trên một tảng đá.

Lượ đi lần lại, nhờ vị trí thuận tiện, Lượ núp vào lùm cây và nghe lóm được cuộc nói chuyện của ba người.

Ông lão nói:

- Sáng nay giao cá rồi trưa mình ghé Hà Ra thăm bác Chín.

- Minh đi ngay hả ba?

- Ồ! Đi ngay chứ!

Theo cuộc đối thoại của cha con ông lão, Lượ biết chắc chiếc thuyền này sắp sửa vào đất liền. Lượ bỗng thấy hy vọng. Nhưng làm thế nào xin được quá giang vào đất liền bây giờ?

Lượ nghĩ cách trốn lên thuyền. Nhưng nghĩ kỹ lại, cách đó không ổn vì thế nào cũng bị lộ tẩy dễ dàng.

Cuối cùng, Lượ đành phải bạo dạn đi thẳng tới ông lão xin phép quá giang vào đất liền. Một việc hết sức bất ngờ cho Lượ, ông lão đã chấp thuận dễ

dàng. Lướt cảm thấy sự may mắn bắt đầu đến với mình.
Khi thuyền vừa tách bến hơn trăm thước, Lướt thấy ông Đán một tay cầm roi, một tay dắt chó dữ trong rừng xuất hiện đang đứng chỉ về phía Lướt. Chắc ông Đán tức lắm!

Thử Thách

Chương XII

Nhờ may mắn, Lướt thoát khỏi đảo vào được đất liền. Nó tức tốc đến Hà Ra tìm chú Hậu. Nhờ lời chỉ dẫn của Ngọc Bích, Lướt tìm được ngay tiệm sửa xe Mỹ Châu và chú Hậu. Biết Lướt là bạn của Ngọc Bích, chú Hậu vốn vẫn mời Lướt vào nhà. Vì thời gian quá cấp bách Lướt không kịp giải thích cho chú Hậu rõ. Nó nói:

- Cháu sẽ trình bày cho chú rõ rau. Thưa chú! Nhà chú có điện thoại không, cho cháu gọi nhờ một tí!

Chú Hậu vui vẻ:

- Có! Có chứ! Cháu muốn gọi gì thì cứ gọi!

- Thưa chú, Cháu muốn nhờ chú gửi giùm cháu cho Ngọc Bích một bức thư.

Chú Hậu cười:

- May quá, trưa nay chú ra đảo thăm ba Ngọc Bích đây, cháu cứ viết đi, chú gửi cho, giấy viết đây này!

Lướt viết thư cho Ngọc Bích xong, nó bèn mở cuốn niên giám điện thoại tìm số điện thoại của bác Hoàng. Nó tìm ra ngay và quay số. Nó muốn nói chuyện trực tiếp với bác Hoàng nhưng nó lại quên vai trò của tên Lắm bên cạnh bác Hoàng.

Lướt nghe tiếng chuông reo ở đầu giây bên kia và tiếng thì thầm:

- A lô?

Lướt cảm động nói run run:

- Tôi muốn gặp ông Hoàng...

- Tôi là Hoàng đây! Tôi đang được hân hạnh tiếp chuyện với vị nào? Một giọng nói êm dịu trả lời Lướt.

- Thưa bác! Cháu là Lướt, cháu ruột của bác đây!

- Mà đi chơi đâu vậy?

- Không! Cháu là cháu đích thực của bác đây! Cháu muốn gặp bác ngay!

Quan trọng lắm!

- Vậy hả? Được! Cháu đến gặp bác ngay! Hiện cháu đang ở đâu?

- Cháu đang ở nhà một người quen ở Hà Ra.

- Cháu đến gặp bác ngay! Bác đợi...

Mừng rỡ, Lượm vội chào chú Hậu và đi qua xóm Bóng gặp bác Hoàng, nhưng vừa bước vào cổng biệt thự, Lượm hoảng hốt la lên:

- Lắm!

Không chờ Lượm la lên tiếng thứ hai, tên Lắm chạy tới giờ gậy cao su đập vào đầu Lượm những cú như trời giáng. Lượm ngã xoài xuống đất bất tỉnh. Tên Lắm bỗng Lượm chạy nhanh vào và quăng Lượm vào chiếc xe hơi đang đậu gần góc sân.

Quang cảnh vắng tanh! Không ai có thể thấy được gì cả.

Lượm tỉnh dậy, người mệt nhoài, đầu nặng chình chình. Tuy nhiên, nó vẫn còn nghe rõ tiếng nói của hai người: tên Lắm và Đán.

Tên Lắm nói:

- Tao không hiểu nó đến được xóm Bóng bằng cách nào... tao nghe nó gọi điện thoại...

Tên Đán hỏi:

- Anh biết nó sẽ gọi điện thoại?

- Tao đoán... tao canh điện thoại từ ban sáng... tao chặn đầu nó đập nó chết giắc rồi đem nó về đây.

Lượm mở hé hé mắt nhìn chung quanh. Nó thấy bà Đán đang loay hoay làm bếp! Thôi rồi! Nó lại bị bắt về đảo rồi! Làm sao bây giờ?

Thấy Lượm đã tỉnh, tên Đán đá Lượm một cái và nói:

- Đứng dậy, thằng chết bầm! Mày muốn nằm đó ăn vạ hả?

Lượm cố gắng đứng dậy. Đầu nó choáng váng khó chịu vô cùng. Nó biết hoàn cảnh hiện tại của nó rất khó khăn, bất lợi. Hai tên Lắm và Đán dám thủ tiêu nó lắm.

Lượm nhìn chung quanh tìm kế thoát thân. Thật bất ngờ, nó phóng tới thoi vào mạng mỡ tên Lắm rồi chạy nhanh lên lầu. Tên Lắm quên cả đau đòn rượt theo Lượm. Tên Đán cũng chạy theo bèn gót.

Lượm chạy vào phòng mình và đóng cửa lại. Tiếng đập cửa ầm ầm.

- Mở ra! Mở ra! Không tui tao phá cửa...

Lượm tuyệt vọng nhìn chung quanh. Nó biết không thể nào thoát được. Nó nghiêng răng chờ đợi.

Chỉ vài phút sau, hai tên Lắm và Đán phá được cửa xông vào. Tên Đán bẻ treó tay Lượm dẫn xuống nhà. Tên Lắm cầm gậy cao su đi theo sau.

Tên Đán gầm gừ:

- Bây giờ thì hết thoát nghe con! Tưởng con chạy đi đâu chứ chạy vào đó thì kẻ như đời tàn!

Tên Đán đẩy mạnh Lượm:

- Đi nhanh lên! Mày mà bày trò gì nữa thì chết nghe!

Hai tên Lắm và Đán dẫn Lượm vào bếp, nơi bà Đán đang nấu cơm. Bà Đán

nhìn Lượ có vẻ thương hại, đôi mắt bà rom rớm lệ.

Tên Đán trối Lượ vào một cái cột. Tên Lãm hỏi:

- Ai nói cho mày biết đây không phải là xóm Bống?

Lượ đáp:

- Ngọc Bích.

Vừa nghe Lượ nói Ngọc Bích, tên Đán nhìn bà Đán:

- Đó, bà thấy không! Con nhỏ đó gây rắc rối cho mình.

Tên Lãm ra hiệu cho tên Đán ngừng nói rồi hỏi tiếp Lượ:

- Mày đến xóm Bống làm gì? Đã gặp ai? Mày có nói chuyện với ai không?

Lượ im lặng, không trả lời nữa. Nó câm như hến. Tên Lãm bèn giáng vào Lượ một bạt tai nẩy lửa. Lượ thấy đom đóm xuất hiện trong mắt.

- Mày không nói hả, tên ngoan cố!

Tên Lãm lại bạt tai Lượ mấy cái nữa. Lượ nhắm mắt chịu đựng, thỉnh linh...

- Đủ rồi! Tôi đã hiểu chuyện các ông rồi! Các ông đã lừa tôi nói là ông Hoàng nhờ coi giùm đứa cháu...

Giọng bà Đán êm dịu nhưng cương quyết rót vào tai Lượ. Lượ nhớ lại cuộc đối thoại giữa bà Đán và ông Đán mà nó tình cờ nghe lóm được khi về nhà tìm dao để nạy hào: bà Đán đã tin tưởng ông Hoàng gởi nhờ trông nom đứa cháu ruột ở đây. Tên Lãm đã nói dối.

Lượ nghe bà Đán tiếp:

- Tôi đã hiểu tất cả... kể từ đêm qua, tôi biết cháu Lượ đang bị hiểm nguy...

Không chờ bà Đán nói tiếp, Lượ la lên:

- Người ta đánh tráo tôi để đoạt gia tài.

- Câm mồm ngay!

Tên Lãm giơ tay định tát Lượ thì bà Đán gạt ra:

- Ông không có quyền đánh nó!

Tên Đán giận dữ:

- Trời! Bà làm gì vậy? Bà điên hả?

Bà Đán bình tĩnh:

- Tôi không có điên! Tôi yêu cầu hai ông không được hành hạ thằng bé này nữa!

Bà Đán thở ra:

- Bây giờ hai ông hãy giải thích cho tôi nghe tại sao lại có chuyện này.

Liền lúc đó...

- Tất cả mọi người ở trong nhà này ai ở đâu đứng yên chỗ đó! Cảnh sát đã bao vây tất cả rồi!

Thử Thách

Chương XIII

- Các anh hãy còng ngay người này lại!

Chưa kịp ngạc nhiên và phản ứng, hai tên Lãm và Đán đã bị còng ngay tức khắc. Người vừa ra lệnh nói với Lượ lúc đó vừa được cởi trói:

- Em hết sợ rồi! Tôi là thanh tra Phát đến đây bắt bọn gian và giải thoát cho em.

Lượ bình tĩnh nhìn chung quanh. Ngọc Bích đang đứng giữa chú Hậu và một người, đứng rồi chính là ba của Ngọc Bích. Cạnh ba người một ông trên năm mươi tuổi sắc mặt hồng hào, tóc hoa râm đang nhìn Lượ chăm chú. Ông đó tiến về phía Lượ.

- Bác là bác Hoàng của cháu đây, Lượ!

Lượ sà ngay vào lòng bác Hoàng. Bác Hoàng đích thực đây rồi! Bác của cháu đây rồi!

Bác Hoàng tiếp:

- Nhờ người bạn gái của cháu, Ngọc Bích đó, nhờ chú và ba của Ngọc Bích, bác mới đến kịp cứu cháu. Khi đọc thư cháu do chú Hậu trao, Ngọc Bích liền đưa cho ba nó xem và mọi người liền báo cảnh sát. Nếu không... cháu nên cảm ơn những người đó.

Lượ nhìn Ngọc Bích nói nhỏ nhỏ:

- Cảm ơn Bích!

Ngọc Bích chạy đến bên Lượ vuốt nhẹ nhẹ những chỗ bầm trên vai Lượ... Lúc đó hai tên Lãm và Đán đứng co rúm như hai con gà bị rút xương giữa những người cảnh sát.

Thanh tra Phát hỏi bác Hoàng:

- Trong hai người này, ai là thư ký riêng của ông?

Bác Hoàng có vẻ giận dữ, bác chỉ tên Lãm:

- Tên này! Tôi gặp nó ở Lào... tôi cứu nó khỏi cảnh đói rét khổ... tôi tin cậy nó,... thế mà nó phản tôi...

- Cảm ơn ông! Thanh tra Phát nói.

Thanh tra Phát quay sang các người cảnh sát đi theo:

- Các ông mang những người này về ty.

Thấy thanh tra Phát chỉ cả bà Đán, Lượ hoảng hốt:

- Không! Không! Bà Đán đã che chở tôi, đã cứu tôi... bà chả biết gì hết...

Lượ muốn trả ơn người đàn bà đã có lòng tốt đối với nó dù nó biết người đàn bà đó thế nào cũng có dính dáng với tổ chức buôn lậu.

Lúc bấy giờ tên Đán bỗng lên tiếng:

- Vợ tôi không biết gì hết, vợ tôi vô tội! Xin các ông tha cho...

Thanh tra Phát nói:

- Chúng tôi buộc lòng phải mời bà này theo, nếu xét bà ấy vô tội, chúng tôi sẽ thả ngay.

Cảnh sát đưa tên Đán, tên Lãm và bà Đán xuống cano. Cano trực chỉ ngay vào đất liền.

Bây giờ chỉ còn bác Hoàng, Lượ, Ngọc Bích, chú Hậu và ba Ngọc Bích.

Bác Hoàng nói với Lượ:

- Bây giờ bác đưa cháu về xóm Bống, nơi đó mới chính là nhà của bác.

Bác Hoàng bắt tay ba Ngọc Bích, và chú Hậu:

- Cám ơn hai ông nhiều lắm! Ôn này tôi không bao giờ dám quên.

Nhưng, dù thoát khỏi hiểm nguy, Lượ bỗng cảm thấy buồn lạ. Phải chăng cuộc đời là thế? Mới quen được một người bạn chân thành thì lại phải xa người đó ngay?

Có lẽ đoán được ý nghĩ của Lượ, bác Hoàng mỉm cười:

- Bác sẽ cho cháu về đây thường để thăm Ngọc Bích. Nếu ba Ngọc Bích bằng lòng, bác sẽ cho phép cháu mời Ngọc Bích lên chơi xóm Bống.

Vừa nghe bác Hoàng nói xong, Lượ mừng rỡ nhìn Ngọc Bích. Hai đứa trẻ nhìn nhau thông cảm trong tình bạn chân thành.

Thử Thách

Phần cuối truyện

Bác Hoàng bước vào phòng riêng của Lượ, một gian phở nhỏ nho nhỏ thật xinh. Bác Hoàng nói:

- Bác đã trả thẳng bé giả cháu về nhà nó rồi. Nó vô tội. Nó chỉ là nạn nhân của tên Lãm.

Bác Hoàng quàng vai Lượ:

- Cháu giỏi lắm! Trong vụ này, cháu đã can đảm hành động như một người lớn. Cháu đã trở thành người lớn rồi. Cháu xứng đáng lắm. Mẹ cháu mừng lắm.

Lượ cười với bác:

- Bác khen cháu quá, làm cái mũi cháu nở to như quả trứng gà đây này.

Hai bác cháu nhìn nhau cười vang dội cả gian phòng.

Thình lình bác Hoàng nói:

- Bác đã đánh điện mời má cháu ra đây rồi, chỉ một vài ngày nữa là má cháu ra tới.

Lượ mừng rỡ:

- Ủa! Bác mời cả má cháu nữa à?

- Mời chứ! Sở dĩ trước bác chưa muốn mời má cháu là vì bác muốn thử

thách cháu xem cháu hành động ra sao khi vắng mẹ. Bây giờ thì bác đã thấy rõ rồi, cuộc thử thách bất đắc dĩ vừa rồi có giá trị gấp ngàn lần cuộc thử thách do bác tạo ra.

Một luồng gió mát lướt nhẹ qua mặt Lượ.

Lượ nghe văng vẳng sóng biển ở ngoài khơi vọng về tiếng reo vui Nha

Trang cát trắng tuyệt vời.

24.12.70

Hoàng Đăng Cấp

HẾT

Nguồn: DeeCee - VNthuquan.net

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 06/05/2008 10:43:52 SA